Doris Johnson

Colecția Rubin

Magia amintirilor

Doris Johnson

Magia amintirilor

Never again love
by Doris Johnson
© copyright by Doris Johnson

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii PHILON

ISBN 973-96688-1-X

Doris Johnson

Magia amintirilor

Traducere de Silvia Averescu

Editura PHILON
1994

— Doamne Sfinte, Anna, nu mă mai privi așa...

Matt simțea cum este cuprins de o dorință fierbinte. Anna îl trase spre pat, își smulse halatul și privi mulțumită cum Matt fremăta. Mîinile lui îi cuprinseră sînii, îi sărută, îmbătat de parfumul ei, vîrfurile rozalii, pînă cînd Anna își opri respirația și suspină adînc.

Matt o întinse cu grijă pe pat. Anna se juca cu degetele în părul lui des. Ca un arc, el se ridică în picioare și începu să se dezbrace cu mîinile tre-murînde. Anna întinse brațele temătoare spre el. Matt stinse lumina și se culcă alături de ea. Simțind căldura trupului bărbătesc, Anna crezu că se pierde. Se lipi de el. Mîna lui mîngîia pielea netedă și fină, iar ea tremura de dorință.

Mîngîierile lui Matt erau un dulce chin. Îi cercetă îndelung fiecare părticică a trupului, ducînd-o spre extaz...

Capitolul I

— Da, îmi place să petrec aici, sînt născută în zodia Vărsătorului şi nu-mi doresc să fac dragoste cu dumneata!

Tînăra doamnă cu ochii de un verde ciudat, ca cel pe care-l are marea cîteodată şi părul lung şi blond, zîmbi. Privi pe junele care se depărta decepţionat, în căutarea unei noi cuceriri. Anna Lynn Jardaine traversă alene salonul şi studie cu oarecare interes invitaţii.

Era petrecerea de adio dată de părinţii ei care

urmau să plece chiar a doua zi în Europa. Vor rămîne acolo timp de un an. Plănuita călătorie îi provoca sentimente contradictorii. Pe de o parte, se bucura de acest eveniment, pe de altă parte simţea că-i va fi dor de ei. Anna era deja la cei douăzeci şi şapte de ani o persoană independentă şi trăia departe de familia sa de opt ani.

Dar să mă ocup mai mult de invitaţi, se gîndi Anna şi încercă să pătrundă prin mulţimea din salon. Salută vechile cunoştinţe, conversă cu amabilitate cu cîteva, acceptă chiar un pahar de şampanie. Cît timp savura licoarea rece şi înviorătoare, ochii studiau cu atenţie prin mulţimea de invitaţi. Deodată descoperi silueta unui bărbat înalt, bine făcut, care discuta cu tatăl ei.

Necunoscutul purta un costum de o tăietură perfectă. I-ar fi stat bine în oricare ţinută. Îl vedea doar din spate, dar ceva din ţinuta lui i se păru cunoscut.

Involuntar îşi aminti timpuri trecute şi imediat se lăsă cuprinsă de gînduri triste. Descoperi şi cîteva figuri cunoscute. Merse lîngă prietenii ei vechi, rîse de întîmplări de la şcoală şi glumi. Zîmbi la gîndul că pe vremuri visa să ajungă balerină. Aduse argumente pentru profesia pe care şi-a ales-o —era avocat —şi care-i aducea satisfacţii şi poate, un soţ bogat dintre clienţii multimilionari. Cuprinsă de bună dispoziţie, Anna

părăsi grupul vesel şi merse către vechile cunoştinţe, pe care le revedea după o perioadă îndelungată. Tatăl ei îi făcu semn cu mîna şi Anna îşi schimbă direcţia. Ocazie excelentă pentru a-l studia pe necunoscut de aproape, gîndi ea.

În clipa cînd Anna se apropia de cei doi, necunoscutul se întoarse brusc cu faţa.

Se făcu palidă. Amintirile o copleşiră.

În faţa ei stătea în carne şi oase Matthison Marshall — bărbatul de care fusese îndrăgostită cu toată fiinţa ei cu ani în urmă. Arăta parcă mai... matur, dar trupul îi rămase suplu şi musculos. Trăsăturile feţei erau mai accentuate. Nimic nu mai amintea de acel tînăr de altădată, lipsit de griji. Ochii lui rămăseseră neschimbaţi — mai avea încă acei ochi minunaţi de culoarea chihlimbarului — dar nu mai aveau acelaşi efect asupra Annei. Da, anii şi-au lăsat amprenta, dar privirea lui o mai înfiora. Chipul lui trăda uşor, indiferent, o lipsă de prejudecăţi.

— Prinţesa mea!

Vocea tatălui ei îi întrerupse firul gîndurilor.

— Permite-mi să ţi-l prezint pe Matt Marshall. Lui îi datorăm călătoria în Europa. Lui îi aparţine clădirea pentru care trebuie să fac proiectul.

Anna citi rugămintea din ochii tatălui ei. Fu străbătută de un fior.

Ce bine ştia ce înseamnă această privire: fii, te rog, amabilă!

De ce tocmai el?! Ridică privirea şi se uită direct în ochii fascinanţi pe care timp de opt ani a încercat să-i uite. Inspiră adînc.

—Bună seara domnule Marshall.

—Spuneţi-mi simplu, Matt.

La auzul vocii lui, tresări uşor. Cum să reacţioneze în faţa tatălui ei?

Privirea lui Matt o studia aproape obraznic.

— În rochia aceasta vaporoasă parcă sînteţi o zînă!

Anna roşi. Tatăl ei nu putea bănui nimic din ceea ce fusese cîndva, dar vocea lui Matt îi trezea amintiri pe care timp de opt ani a vrut să le şteargă din minte.

Într-un fel se simţea uşurată cînd văzu că Matt păstra secretul lor în faţa tatălui ei. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, tocmai el să fie acela care să facă afaceri cu bunul ei tată? De ce oare nu i-a pomenit nicicînd de el? De-ar fi ştiut, ar fi încercat să evite această întîlnire.

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, aş dori să mai discut şi cu alţi invitaţi.

Anna rămase singură cu Matt.

— Îţi mulţumesc că nu ai amintit de nimic, spuse Anna sec şi voi să plece.

—Stai, aşteaptă. Doar o clipă. Nu am vrut să

ştie. Îl consider pe tatăl tău un om de treabă şi nu vreau să-l necăjesc. El ţine mult la tine.

Anna simţi din nou cum se înroşeşte. Cu greu reuşi să-l privească din nou în ochi.

— Ai dreptate, nu e cazul să afle ce prostuţă eram eu acum opt ani. Te asigur, domnule Marshall, că de acum înainte te voi evita. Regret că te-am cunoscut cîndva.

— Îmi pare rău, Anna, dar există lucruri pe care nu ar trebui să le dai uitării. În ce mă priveşte, îmi amintesc bine că m-ai scos din joc şi mi-ai ucis copilul.

Neîncrezătoare, Anna îl privi fix. Credea el oare cu adevărat că ea a ucis... Cum putea el să-i aducă aşa o acuzaţie? Trebuia să plece imediat de lîngă acest tip.

— Nu ştii ce vorbeşti, spuse ea. Dar probabil că foloseşti orice mijloc ca să mă umileşti. Nu vreau să te mai văd. Niciodată. Am început o viaţă nouă şi nu permit oricui să mă jignească. Deci, scuză-mă, te rog!

Anna se întoarse cu spatele şi plecă în grabă. Privirea lui Matt îi frigea spatele. Dar ea nu voia să se lase impresionată. Îşi dorea un singur lucru: să fugă cît mai departe de acest bărbat. Se opri doar pentru a lua un pahar de şampanie şi se îndreptă repede spre grupul de cunoscuţi.

— Ei, Anna! Cine era tipul mortal cu care ai

discutat? Ai putea să fii mai generoasă şi să-l împarţi cu noi! spuse una din fete.

Anna făcu o grimasă.

— Poţi să-l iei, dar, crede-mă, nu e mare lucru. Este cel mai arogant şi mai egoist tip pe care-l cunosc. Dar, mai bine, convinge-te singură. Îţi aparţine. Păstrează-l sănătoasă!

— Mm! Trebuie să fie ceva de capul lui, spuse prietena Annei. M-ai făcut curioasă. Încerc, poate am baftă.

Anna observă cum prietena ei îşi făcea loc prin mulţime. Cînd aceasta ajunse la Matt, Anna simţi, brusc, o durere în trup. O clipă îi privi pe cei doi, apoi se întoarse cu spatele. Nu, nu era geloasă, nu avea nici un motiv. Trecutul era departe, viitorul îi stătea în faţă. Ridică din umeri şi alungă cu ciudă orice gînd în legătură cu Matt. Se alătură grupului de invitaţi veseli care se aflau lîngă bufetul cu aperitive.

Ţinînd în mînă o farfurie, se aşeză lîngă un vechi amic. Ce frumoasă ar fi fost această seară dacă nu l-ar fi revăzut pe Matt. Gîndurile îi erau copleşite de prezenţa lui Matt. Involuntar îi descoperi pe cei doi. Trase cu coada ochiului. Prietena ei avea succes. Şedea lîngă el şi-i oferea mici porţii dintr-un sandviş. Fata se aplecă să-i şoptească ceva la ureche. Anna se încruntă şi imediat se ridică de pe scaun. Nu avea chef

să-i mai privească. Discută puţin cu cei de la masă şi părăsi salonul. Era peste puterile ei să-l vadă pe Matt alături de altă femeie. Se hotărî să meargă în sala de dans, unde, tot mai multe perechi se lăsau purtate de acordurile muzicii. Cineva aduse discuri din anii '50. Cîteva perechi încercară un twist. Toţi au izbucnit în rîs şi au sugerat numele celui mai bun chirurg din oraş.

Curajos, tatăl Annei o invită la dans. Abia începu să se simtă bine, cînd, fără să mai întîlnească privirea lui Matt se simţi brusc paralizată.

— Regret, tati, eşti mai în formă decît mine astăzi, spuse Anna, abia respirînd. Am nevoie de aer!

Dorea să evite o nouă întîlnire cu Matt.

Aproape fugi pînă la uşa care ducea spre grădina interioară.

Aerul proaspăt o învioră. Anna coborî, parcă hipnotizată, poteca îngustă de lîngă bazinul de înot şi ajunse la foişorul, care datorită ornamentelor sale vechi, părea cam demodat. Anna zîmbi şi intră. Se aşeză pe o banchetă acoperită de perne moi. Aici era linişte şi pace. Mulţumi cerului că nimeni dintre invitaţi nu descoperise acest colţişor romantic. Se lăsă uşor pe spate şi încercă să se destindă. Gîndurile o purtară înapoi, în trecut, cînd era îndrăgostită de

tînărul medicinist...

Îl întîlnise prima oară în campusul universitar. Pentru Anna a fost dragoste la prima vedere şi crezuse că şi din partea lui era la fel. După patru luni de prietenie au făcut dragoste împreună. Annei îi lipsea experienţa. Matt a iniţiat-o cu multă grijă. I-a arătat că amorul fizic poate fi plăcut şi poate satisface o femeie. O trecu un fior amintindu-şi de mîinile lui Matt, care ştiau să mîngîie perfect, de săruturile lui pasionale, de starea de orgasm care-i cuprindea pe amîndoi... Ah, cîte nopţi au trecut astfel... Ar trebui să-i fie mereu îndatorată pentru aceste plăcute amintiri legate de primele ei experienţe sexuale. Însă Matt i-a arătat şi reversul medaliei. Ce experienţă amară!

Fusese plecată acasă în vacanţa de Paşti. Cînd s-a întors, primul lucru a fost să alerge în camera lui Matt. Se temea să nu fi rămas însărcinată şi voia să vorbească în primul rînd cu Matt.

Cînd ajunse la uşă, auzi voci. Matt discuta cu un alt tip. Auzi rîsete şi glume obraznice despre o

a treia persoană. La început nu pricepu despre cine era vorba, apoi se lămuri.

— Ei, Matt, ce ai de gînd cu fetiţa?

— Asta e problema, răspunse Matt, e prostuţă rău. Te rog, crede-mă, am încercat să scap de ea, dar nu am reuşit.

Anna nu mai rezistă. Auzise de-ajuns.

Dumnezeule, ce-a mai fugit! Şi-a adunat în grabă lucrurile şi a plecat în aceeaşi noapte. Abia după trei ani a scăpat în sfîrşit de dureroasele amintiri şi s-a întors la Los Angeles. Acesta a fost momentul de cotitură din viaţa ei. De atunci, Anna s-a dedicat în totalitate studiului şi carierei. Nu mai lăsa timp pentru altceva. După doi ani a reuşit să treacă examenul de avocatură, iar domnul Everett i-a oferit un post la biroul său. Astfel, trecutul era pe deplin îngropat.

Anna suspină şi închise ochii. Deodată auzi paşi pe alee. Se ridică, curioasă să afle cine i-a descoperit ascunzătoarea. Nu văzu pe nimeni. Respiră uşurată şi se aşeză la loc.

— Ce faci Anna?

Se sperie cumplit.

— Pleacă de aici!

— Nu e chiar aşa de simplu, micuţa mea zînă.

— Nu vreau să te mai văd, Matt! Ce a fost între noi cîndva s-a sfîrşit demult. Nu mai doresc să reîncepem relaţia care nu mai există. Crede-mă, Matt, între noi nu mai este absolut nimic.

— Te înşeli, Anna. Mai avem multe să ne spunem. Nu mai încerca să fugi. Nu înainte de a-mi da o explicaţie.

— Nu mai este nimic de spus. Ce a fost, a fost! A scormoni în trecut înseamnă să facem mai mult rău, şi ne-am făcut destul.

— Pleci fără a lăsa un cuvînt de adio şi eu trebuie să uit asta? Crezusem că între noi este ceva special şi tu ai dat la toate cu piciorul.

Anna ridică ochii şi-l privi cu neîncredere.

— Matt, încetează! Acum îmi merge bine, peste doi ani voi primi diploma de avocat. Noi doi nu avem ce să ne mai spunem!

Anna voi să plece, dar Matt o prinse strîns de umăr.

— Nu mă atinge!

Pentru nimic în lume nu voia să fie atinsă de el. Chiar după opt ani îşi amintea de senzaţia pe care i-o provoca Matt. El însă n-o slăbi din strînsoare. Anna simţi pe gît respiraţia lui caldă. O cuprinse şi cu celălalt braţ şi o trase spre el. Ar fi trebuit să se apere. Dar nu putea face nici o mişcare. O fascina. Nemişcată, Anna aştepta să fie sărutată; nu mai era capabilă de a se desprinde din îmbrăţişare. Cînd buzele lui i-au cuprins gura, se simţi eliberată. Se înfioră. Gura lui Matt îi desfăcu uşor buzele şi ea răspunse chemării lui cu o dorinţă nesfîrşită, nepotolită ani

de zile. Era conştientă că greşea dar nu putea altfel. Mîinile lui îi alunecau pe trup, degetele îi mîngîiau spatele tot, sînii...

Tulburată, Anna se lipi de el. Ar fi vrut să stea aşa un veac... Dintr-o dată el o îndepărtă. Ea îl privi în ochi şi îngheţă. O ura!

— Nu, Anna! Matt respira greu. Nu vreau să mă frig încă o dată. Cîţi vor mai fi fost în urma mea! Cu cine ai fugit atunci? Ce-ai făcut cu copilul meu? Să-mi răspunzi la toate aceste întrebări şi la altele! Dar mai întîi să-mi explici de ce m-ai părăsit. Fă-mă să pricep!... Dumnezeule, după atîţia ani te mai doresc încă!

Anna se întoarse cu spatele. Ochii îi erau scăldaţi în lacrimi. Trebuia să se gîndească. Ce-ar putea să-i spună lui Matt? Că-l mai dorea încă cu deznădejde? Zîmbi amar. Felul cum a răspuns chemării lui era suficient de clar.

— Poate cîndva vom lămuri totul!

În acel moment însă nu dorea decît s-o lase-n pace. Se simţea sfîrşită.

— Te rog, pleacă Matt! spuse Anna cu o voce slabă.

Un timp se lăsă tăcerea, apoi auzi paşii lui care se depărtau.

Capitolul II

Îşi acoperi faţa cu perna. Era încă devreme. Dumnezeule! Pisica intrase iar în dormitor şi se alinta chiar pe pat. Dintr-o dată Anna îi simţi lăbuţele moi şi catifelate pe corp.

— Pleacă de-aici!

Se ridică şi aruncă furioasă pătura spre pisică. Brandy mieună cu reproş şi o privi cu ochii ei galbeni. Din nou, Anna îşi aminti de seara trecută. Îşi acoperi faţa cu mîinile, sperînd să-l poată uita pe Matt.

Revederea a tulburat-o îngrozitor. Anna crezuse că povestea se sfîrşise, dar scurta întîlnire i-a dovedit că se înşela amarnic. Gîndindu-se la perioada ce a urmat despărţirii lor, ochii i se umplură de lacrimi. Atunci suportase cu greu gîndul de a şti că Matt nu o mai dorea. Îşi aminti de chinul de a-şi face din nou ordine în viaţă. Nu şi-ar fi putut închipui că revederea cu Matt ar putea s-o răscolească într-atît. Şi acum el o mai dorea. Ieri seară abia aştepta sărutările lui. Probabil, că ar fi mers chiar mai departe, deşi ştia bine că deschide o rană veche.

Abia către dimineaţă a putut adormi şi l-a visat pe Matt. Se trezise cu faţa înlăcrimată.

Trebuie să termine. Nu mai avea voie să continuie.

Anna se uită la ceas. Era deja doisprezece. La ora trei trebuia să-şi conducă părinţii la aeroport. Sări iute din pat şi merse la baie. Duşul rece îi limpezi gîndurile. Dacă Matt va rămîne în apropierea ei, nu va putea rezista. Forţa lui de atracţia subjuga practic orice femeie. Iar Anna era o femeie normală, cu dorinţe fizice la fel de normale. Dar cum se face că nu te interesează alţi bărbaţi tineri şi sexy? —veni o întrebare din

forul ei interior. Nimeni nu putea să-i mai stea în calea realizării profesionale. Deci, Matt trebuie exclus.

Hotărîtă, ieşi de sub duş şi se îmbrăcă într-o pereche de blugi şi o bluză galben-citron. Privindu-se în oglindă, descoperi că avea cearcăne la ochi. Îşi perie îndelung părul, îşi luă sandalele în mînă şi coborî la bucătărie.

— Bună dimineaţa, prinţesă mică! o salută tatăl ei.

— A, draga mea, se auzi şi vocea mamei, doar nu-ţi laşi părul aşa, să fluture. Prinde-l măcar cu o panglică.

— Da, mami, răspunse Anna abia reţinîndu-şi zîmbetul.

Uneori mama o trata ca pe o fetiţă.

Sorbi din cafea şi muşcă dintr-o felie de pîine. Se simţea obosită şi fără chef, dar spera ca părinţii ei să pună totul pe seama petrecerii de aseară.

Îşi trase sandalele şi-l ajută pe tatăl ei la bagaje. Aşteptă la volan să se urce şi ai săi. Porni motorul şi demară în viteză spre aeroport.

De pe bancheta din spate, mama ei îi dădea ultimele indicaţii.

— Nu uita, seara să încui bine uşile! Să nu uiţi să achiţi gazul că te poţi trezi cu el închis. Ai grijă de pisică! Ştii că-i place să se ascundă sub pat...

— Te rog, mamă, ştii că mă pot descurca şi singură, o întrerupse Anna fără jenă.

Să o urmăreşti pe mama cînd vorbeşte şi să fii atentă cum conduci erau două lucruri care depăşeau puterile ei. Mama tăcu o clipă şi făcu o figură bosumflată.

— Scuză-mă, mamă, cred că azi am o zi proastă. Voi plecaţi, totuşi, pentru prima dată în străinătate şi, mai ales, pentru o perioadă îndelungată.

Automobilul părăsi autostrada şi intră în interiorul aeroportului. Anna ştia că mama ei era foarte afectată de această călătorie.

— Spune-mi Martha, ai pus în bagaj şi cămăşile mele bleu? curmă tatăl tăcerea care se instalase.

Anna zîmbi cu recunoştinţă. Acum mama avea cu ce să-şi bată capul.

După ce părinţii au coborit din automobil şi au luat bagajele din portbagaj, Anna duse maşina în parcare şi se grăbi spre locul de întîlnire, la restaurantul de lîngă ghişeu. Cei doi însă nu erau acolo. Se aşeză la o masă şi aruncă o privire spre lista cu meniuri.

Dintr-o dată simţi că cineva o studia intens. Se uită împrejur şi-l descoperi la uşă pe Matt. Ce căuta el aici? Se prefăcu că nu-l observă şi continuă să citească lista. Nu rezistă mult şi

aruncă o privire fugitivă. Matt era tot acolo şi zîmbea. N-are decît să rămînă acolo, gîndi Anna. în nici un caz ea nu-l va invita la masa ei. Îşi mută privirea din nou pe lista de meniuri. Cînd îşi ridică ochii îi văzu pe părinţii ei venind. Dar nu singuri, ci împreună cu Matt. Tatăl Annei zîmbea cu subînţeles.

— Regret că am întîziat. Scumpa mea, ţi-l aminteşti pe Matt? A fost aseară la noi la petrecere. A vrut să mai stăm la o gustare înainte de a pleca spre Europa.

Discursul fu întrerupt pentru a face comanda, apoi el continuă:

— După cum ştii, colaborez de un timp cu Matt. L-am cunoscut acum cîteva săptămîni. Afacerile le-am încheiat printr-un intermediar.

Bătrînul tată îi aruncă din nou o privire cu subînţeles. Anna consideră că ar putea să-i facă această plăcere. Coborî ochii şi sorbi din cafea.

Matt rupse tăcerea:

— Ştii, John, cred că ţi-am oferit ţie slujba pentru că auzisem că ai o fiică extrem de frumoasă.

Toţi au rîs, Anna îşi păstră figura serioasă. Se întreba ce planuri are Matt. Ce-o fi vrînd de la ea? Îl privea drept în ochii săi de culoarea chihlimbarului.

— Serios, Anna! Matt zîmbea şarmant. M-aş

bucura să-mi permiţi să te invit cîndva la masă. Cred că avem multe în comun. Tatăl tău mi-a povestit că ai studiat dreptul şi că te-ai specializat pe întreprinderi. S-a nimerit bine — eu lucrez în acelaşi domeniu şi aş putea folosi cu succes sfaturile tale.

Chipul lui Matt nu trăda nici una din intenţiile sale, dar Anna ştia bine că el ascunde ceva. Conversaţia a fost întreruptă de chelneriţa care le-a adus sandvişurile. Cîtăva vreme se lăsă liniştea, preocupaţi fiind de a lua masa.

Anna mînca fără chef şi cîntărea situaţia. Matt îl avea pe tatăl ei la degetul cel mic, dar cu ea nu-i va merge. De astă dată, nu!

Simţi privirea lui Matt aţintită asupra ei.

— Regret, domnule Marshall, dar dacă aveţi nevoie de un consilier juridic adresaţi-vă mai bine unui alt avocat, mai ales că nu aveţi nici un motiv să ieşim împreună.

Vocea ei suna cinică.

— V-aş plictisi numai.

— De asta mă îndoiesc.

Matt îşi termină cafeaua şi se ridică.

— Am convingerea că noi doi avem subiecte de discuţie. Am putea, de exemplu, să vorbim despre...

Speriată, Anna spuse:

— Cu bine, domnule Marshall! Călătorie

plăcută!

— Domnule Marshall? repetă Matt.

Ochii lui de culoarea chihlimbarului zîmbeau înveseliţi.

Anna îşi ţinu respiraţia, dar el îi zîmbi cu înţeles.

— Pe curînd, spuse el moale şi o privi adînc în ochi.

— Asta niciodată, mormăi ea.

Se uită după el neliniştită. Avea sentimentul că el a înţeles bine ce a vrut să spună. La naiba! Îl observă cum se oprise şi discuta cu funcţionara. Se întristă cînd văzu cum tînăra îi răspundea foarte încîntată. Apoi Matt părăsi restaurantul şi Anna se ocupa acum doar de părinţii ei.

Tatălui ei îi pierise glasul, iar mama era ameţită.

— Nu cumva ai fost cam nepoliticoasă? întrebă el. Matt e un băiat drăguţ, inteligent, cu stare, chiar foarte frumos! Înainte de toate, lui îi aparţine firma la care sînt angajat. Chiar dacă nu-ţi place, măcar poţi fi politicoasă. Ce ţi-a făcut? Abia l-ai cunoscut aseară.

Tatăl ei se opri. Anna ştia că l-a deranjat comportarea ei. Dar cum să le explice părinţilor ei ce are cu Matt. Oftă. Mama ei salvă situaţia. Aruncă o privire la ceas şi spuse:

— Dumnezeule, timpul trece. Să ne grăbim!

Cînd au vrut să achite consumaţia, au constatat că Matt plătise totul. Pe drum spre sala de tranzit tatăl ei o rugă insistent să fie amabilă cu domnul; mai tîrziu poate chiar îl va place, dacă-l va cunoaşte mai bine.

Anna suspină. Aşa care va să zică! Părinţii aveau din nou intenţia să o mărite. Ei nu puteau înţelege cum de Anna trăia deocamdată singură. Sosise timpul să-şi ia rămas bun. Anna se surprinse cu ochii plini de lacrimi. I se opri un nod în gît.

—Îmi va fi dor de tine! şopti ea şi o îmbrăţişă pe mama ei, femeie încă delicată şi frumoasă.

Apoi îşi sărută tatăl pe obraz.

—Şi de tine o să-mi fie dor, tati, şi nu-ţi fă probleme, o să am grijă de mine.

—Uneori mă gîndesc că mult prea bine, răspunse el şi o îmbrăţişă.

Anna ştia că spusele lui au încercat să-i aline durerea despărţirii. Cei doi se îndreptară spre avion.

— Ne vedem în vacanţă, strigă Anna, înainte ca ei să intre în avion.

Se opri şi privi uriaşa maşină. După ani de zile se simţea prima oară singură. Chiar dacă de multă vreme plecase de acasă, tati şi mami erau mereu acolo, gata oricînd să-i vină în ajutor.

Se sperie groaznic cînd nişte braţe puternice o

cuprinseră pe la spate.

— Matt! rosti ea moale.

Se întoarse protestînd, iar Matt îşi apăsă gura peste buzele ei. Sărutul lui îi dădu fiori. Cînd o lipi de el, îi simţi căldura trupului. Mîinile sale îi mîngîiau spatele, gîtul, ceafa şi pleoapele închise, cuprins parcă de o un dor nebun, de o sete de nestins. Iar Anna, fără nici o putere, îi răspunse la sărut, uitînd unde se află. Dorea un singur lucru, ca acest sărut să fie nesfîrşit. Cînd Matt o slăbi din îmbrăţişare, Anna se simţi ameţită şi dezorientată.

Privirile lor s-au întîlnit. Pentru o clipă timpul se opri în loc. Apoi, Matt zîmbi.

— Nu uita, mica mea zînă, vreau să te revăd curînd. Să nu fugi!

— Matt, eu...

Matt o cuprinse din nou în braţe. Trupurile lor parcă s-ar fi topit. Conştientă că nu era acolo locul potrivit, acceptă totuşi din nou un sărut lung şi pasional.

Dintr-o dată el se desprinse din îmbrăţişare, se întoârse cu spatele şi dispăru în grabă.

Anna se opri pe moment în loc, încercînd să-şi revină.

Ce voia Matt de la ea? Ce bine că acum pleca. Raţiunea şi principiile se topeau în prezenţa lui.

O doamnă în vîrstă, cu părul alb, o aduse la

realitate:

—De m-ar fi sărutat cineva şi pe mine aşa..., suspină adînc.

Anna conducea cu ochii în lacrimi. Se concentra cu greu. Matt intrase din nou în viaţa ei şi la drept vorbind îl mai plăcea încă. După ce părăsi autostrada, Anna îşi dădu seama că, în mod ciudat, nu se mai gîndea la părinţii ei. Toate gîndurile erau copleşite de persoana lui Matt, care reuşise pentru a doua oară să o subjuge.

Ajunse acasă şi constată că i se părea foarte goală şi liniştită. Deja îi era dor de ei. Deschise uşa şi Brandy o zbughi afară. Măcar i-a mai rămas pisoiul. Intră în bucătărie, urmată de Brandy. Îi puse mîncare în vasul lui special, dar pisoiului nu-i era foame. O privea parcă aşteptînd ceva.

—Ei, o să vezi tu, bestie nerecunoscătoare, mormăi ea şi ieşi. Altceva nu mai vezi de mîncare!

Urcă scara spre dormitor simţind încă o dată ce goală era casa! Intră în dormitor şi-l găsi pe Brandy tolănit pe pat. Anna se întinse alături de pisoi şi-i mîngîie blana moale, de culoarea

castanelor. Mușchii îi jucau sub blană și ea trebui să-și amintească de Matt din nou. Sări de pe pat ca un arc și începu să se plimbe prin cameră.

— Să-l ia naiba! spuse tare, apoi ieși.

Exista doar un singur lucru care-o putea ajuta să-l uite pe acest bărbat. Merse în camera de lucru și se apucă de învățat. Această ocupație sigur îi va schimba gîndurile.

Aproape nu auzi cînd sună telefonul. Recunoscu voce lui Bob Sanchez, care o invita la cină și se declară de acord. Bob era un băiat de treabă și un prieten de nădejde. Puse receptorul în furcă și respiră ușurată. Să iasă în oraș cu un alt tip, acesta era un lucru care-i va putea aduce uitarea.

Luni dimineața, cînd merse cu mașina spre birou începu să se gîndească din nou la Matt.

Chiar de la intrare, observă pe chipul colegei sale, Molly, o expresie ciudată. Își agăță haina în cuier și își turnă cafea în ceașcă. Se vedea clar că Molly avea ceva de povestit.

— Se întîmplă ceva! șopti ea precipitat.

— A venit deja? întrebă Anna arătînd cu capul spre biroul domnului Everett.

— Da! Și e bine dispus! Azi dimineață,

devreme, a sunat cineva — un tip cu o voce senzuală. A vrut să vorbească cu domnul Everett. Se numea Madison, parcă...

Anna simţi iarăşi un fior. Madison putea fi şi Matthison. Avea de acum vhalicinaţii. Şi totuşi...

— Dacă tipul arată bine, voi încerca să-l cuceresc, spuse Molly.

— Molly, rîse Anna, promit să nu-ţi stau în cale.

— Vorbeşti prostii, răspunse Molly în glumă. După cum arăţi tu, mie nu-mi mai rămîne nici o şansă.

— Nu mai doresc să mai cunosc vreun bărbat, deci nu-ţi fă griji. Cînd vine îmi pun o rochie sac, ochelari şi-mi fac un coc.

— Nu ajută! mormăi Molly şi ridică telefonul. Maiestatea sa te solicită, şopti ea. Du-i cafeaua. Dumnezeule, este în toane bune!

Anna luă stiloul şi bloc-notesul într-o mînă, cafeaua în cealaltă şi intră, împingînd uşa cu cotul, în biroul domnului Everett.

— Ei, aţi venit mai tîrziu astăzi, dar nu face nimic! o luă în primire domnul Everett.

Anna se întrebă care ar fi cauza bunei sale dispoziţii.

—Aş dori să verificaţi cîteva dosare cu contracte. Deasemenea, am nevoie de cîteva informaţii şi date din bibliotecă.

Anna citi în fugă lista pe care i-a înmînat-o.

Avea de umblat prin tot oraşul, în schimb era o chestie interesantă.

Îl privi intens pe domnul Everett. Cît de mult ar fi vrut să ştie dacă cel care a dat telefonul se numea Medison sau altcumva. Abia aştepta să deschidă domnul Everett discuţia.

— Am nevoie de cîteva informaţii pentru un acord. Iar informaţiile sînt pentru un nou client. Doar atît vă pot spune —clientul nu doreşte să se afle încă despre colaborarea noastră.

Anna ridică privirea. Este vorba desigur despre o chestie de milioane, dar de ce nu i-a dat deloc numele acelui misterios personaj?

De fapt nu putea fi vorba despre Matt, el abia plecase de sîmbătă în Europa şi sigur nu s-a întors încă. Dar totuşi?... Nu este Matt în stare de atîtea? De ce nu?

Domnul Everett o trezi din visare.

— Aveţi timp la dispoziţie cît doriţi. Aştept lucrarea terminată.

Domnul Everett zîmbi amabil.

Ce să mai însemne şi asta? În mod normal, termenele de predare trebuiau să fie cît mai scurte.

— Să încep chiar astăzi? întrebă ea.

— Desigur. Molly se poate ocupa de restul.

Ameţită, Anna ieşi din birou. Molly o privi întrebătoare.

— Ciudat. Azi mi-a dat voie să-i rezolv corespondenţa personală. Chestia asta nu s-a mai întîmplat. Ai descoperit care este mobilul?

— Nu, iar după cum se comportă a prins peştele cel mare.

Anna îşi luă geanta şi haina.

— Închipuie-ţi, pot să lucrez un timp nelimitat. Poate că o fi bolnav.

Tocmai voía să plece cînd sună telefonul.

— Pentru tine! o chemă Molly.

— Anna? Era vocea lui Bob. Am vrut să ştii cît de mult mi-a plăcut sîmbătă seara. Ne mai vedem?

— Sigur, Bob, dar nu înainte de sfîrşitul săptămînii. Am de lucru pînă vineri seara.

— Şi eu. Deci pe vineri. Ştiu undeva un restaurant drăguţ. Patronul este un prieten de-al meu.

— Grozav. Vii să mă iei pe la opt şi jumătate.

— O.K., spuse Bob. Pe curînd.

Anna răsuflă uşurată şi puse receptorul în furcă. Week-end-ul era rezolvat cumva, măcar parţial.

Zilele săptămînii trecură în zbor. Anna simţea o stare ciudată de nelinişte, avea mult de lucru şi ignora acest sentiment. Domnul Everett nu i-a dezvăluit încă numele acelui ilustru nou client. A mai primit numeroase telefoane de la

necunoscuţi, dar misterul nu a putut fi dezlegat. întreaga săptămînă domnul Everett radie de fericire.

— Pe luni! îi strigă Molly, Annei în parcare.

— Un week-end plăcut, răspunse Anna şi închise portiera maşinii. Fredona o melodie, era bine dispusă. Documentele care trebuiau să fie consultate au fost toate disponibile. Continua să aibă însă o senzaţie ciudată, dar încerca să o ignore. Urma să petreacă un week-end şi aceasta îi făcea plăcere.

Deschise uşa şi pisoiul intră în casă. Cînd pătrunse în vestibul văzu o cutie mare, care părea să aibă aspectul unei cutii de la florărie. Alături era un bileţel lăsat de femeia de serviciu, care primise, probabil, florile.

Anna deschise furioasă cutia. Înăuntru se afla un superb aranjamanet de orhidee de culoare albă. De la cine să fie? De la părinţi era exclus, erau prea scumpe, costaseră o avere. Bob, poate? Imposibil.

Duse florile în bucătărie, umplu o vază cu apă şi se uită insistent la pisoi.

— Doar tu, Brandy, ştii exact de la cine sînt florile, dar poate îmi vei destăinui şi mie, nu-i aşa?

Micuţul animal o privi întrebător şi păşi alintîndu-se spre dormitor. Anna merse în baie şi

se dezbrăcă încet. De la cine să fie orhideele? Intră sub duş şi se destinse.

Lîngă flori nu se afla nici un mesaj. Va da mîine telefon la florărie. Poate cartea de vizită se pierduse. Se înfăşură în halatul pufos şi intră în dormitor. Fredonă o melodie şi îşi perie multă vreme părul. Merse apoi spre dulapul cu haine.

Astă seară se va îmbrăca cu o rochie de mătase turcoaz. Culoarea rochiei va sublinia strălucirea ochilor. Termină pregătirile şi aruncă o ultimă privire în oglindă. Pisoiul se urcase în mijlocul patului.

—Te dau afară, rău-crescut ce eşti! Nu te mai uita aşa cu ochii tăi galbeni! Ah, nu uita Brandy, te dau afară cînd mă întorc acasă!

Tocmai cînd cobora se auzi soneria. Anna se felicită pentru punctualitate şi alergă să-i deschidă uşă lui Bob. O săptămînă întreagă s-a enervat din cauza lui Matt. Acum va pune punct. Era hotărîtă să-l alunge din gîndurile ei. Şi la asta o va ajuta şi seara plăcută, care tocmai începea.

Capitolul III

—Ţi-a plăcut? întrebă Bob şi gustă cafeaua.

—Mm! A fost cea mai bună cină din ultima vreme!

Anna comandase medalion cu sos burgund, cartofi gratinaţi şi varză de Bruxelles cu migdale.

Îi zîmbi lui Bob. Petrecuseră împreună o seară plăcută şi relaxantă.

—Ţi-am spus doar, prietenul meu are grijă să ni se aducă ce este mai bun.

Bob se lăsă confortabil pe spate. Anna zîmbi. Bob era suplu, cu părul blond deschis şi ochi

căprui, purta ochelari cu ramă metalică. Cîndva se va îndrăgosti de o fată frumoasă şi o va alinta trimiţîndu-i braţe de flori. Flori! Uitase complet de flori.

— Bob, tu mi-ai trimis flori?

— Cine, eu? Nu. De ce?

— Cineva mi-a trimis orhidee. Cel puţin o duzină.

— Regret. Păpădia îmi place mai mult. La fel şi portofelului meu.

— Hm, spuse Anna gînditoare.

Se aşează mai comod şi privi prin restaurant. Privirea se opri asupra unei femei foarte frumoase, cu părul roşu tiţian, care intra în acel moment. Era însoţită de un bărbat bine făcut.

— Matt!, şopti Anna uimită.

— Hei, Matt! strigă Bob, înainte ca Anna să-l poată opri.

— Îl cunoşti pe Matt Marshall?

Bob nici nu observă cît de tulburată era Anna.

— Este o rudă îndepărtată. Sîntem amîndoi din Santa Barbara. Biroul nostru lucrează cînd şi cînd pentru el. Ce s-a întîmplat?

Bob o studia cu atenţie.

— Te-ai făcut palidă. Nu ţi-a priit mîncarea?

— Ba da, totul este bine, îl asigură Anna. Este... este prea cald aici.

Se ridică. Era deja prea tîrziu. Matt şi frumoasa roşcată veneau direct spre masa lor.

Deci, era din nou în oraş. De ce oare trebuia să-i fugă mereu din cale. Anna se gîndi iarăşi la noul client. Să fie oare Matt acel client necunoscut? Nu, puteau fi sute care intrau în discuţie. Anna observă zîmbetul de pe chipul lui Matt. Se părea că îl amuză nesiguranţa ei.

— Salut, Bob! Dînsa este Anna? întrebă el cu ochii miraţi, dar în acelaşi timp scînteietori. V-o prezint pe Lolita!

Anna strîmbă uşor din nas. Ce nume mai are! Bob însă o sorbea din ochi... Parcă ghicind gîndurile Annei, Lolita ridică cu nevinovăţie din umeri.

— Mamei mele i-au plăcut numele spaniole!

Vocea şi pronunţia se potriveau parcă cu numele. Zîmbi prietenos şi se aşeză la masa lor.

— Cine te-a trimis chiar aici, la acest restaurant? îl întrebă Anna furioasă pe Matt, privindu-l fix în ochi.

— I-am povestit lui Matt că venim aici. Ne-am întîlnit la birou. El mi-a spus că te-a cunoscut la o petrecere.

S-au oprit din discuţie cînd a venit chelnerul şi le aduse băuturile. Din cîte reţinuse Anna, Bob nu comandase nimic. Se uita absentă la paharul

cu cocktail din vodcă şi lămîie.

Aşa ceva nu mai băuse de cînd... Ridică privirea şi îl văzu pe Matt.

— Da, n-am uitat încă! observă calm Matt.

— Nu-mi mai place de multă vreme, răspunse Anna rece. De opt ani nu am mai băut acest fel de cocktail.

— Cîte lucruri nu ai mai făcut tu de opt ani încoace...

Vocea lui Matt se stinse. Anna se întoarse către Bob şi Lolita care discutau încîntaţi unul de altul. Dar nu putea să se concentreze la discuţie; gîndurile o împiedicau să facă acest lucru. Privirea lui Matt îi ardea ceafa.

Dintr-o dată întinse braţul, o prinse de bărbie şi o privi fix în ochi. Cînd privirile lor se întîlniră, Matt tresări. Trase mîna brusc înapoi, de parcă s-ar fi fript şi se ridică

— Lolita şi cu mine vrem să plecăm. Ne mai vedem, Bob.

Deşi cuvintele erau adresate lui Bob, ochii lui se adresau Annei.

Anna îşi luă rămas bun de la Lolita şi urmări cum cei doi părăsesc restaurantul. Pe faţa lui Bob se citea dezamăgirea.

— Ce femeie! spuse el şi roşi.

Anna rîse.

— Îţi doresc noroc! Ţi-a spus cumva şi celălalt nume?

— Da, şi numărul de telefon. Bob ezită o clipă apoi continuă. Ştii, Anna, nu vreau să te rănesc, dar Lolita este de-a dreptul...

— Ei, Bob, ne ştim de atîta vreme, ca să ne mai batem capul cu asta.

Anna zîmbi. Îi dorea succes lui Bob, dar putea acesta să concureze cu Matt? Era reconfortant însă să afle că pentru Bob era numai o prietenă şi atît. Nu era nevoie de o nouă relaţie amoroasă!

Terminară tăcuţi cafeaua. Anna se gîndi din nou la Matt. Involuntar îşi aduse aminte de excursiile făcute împreună la munte şi la mare, pe coasta oceanului, la Carmel. Cum se căţărau împreună pe stînci şi Matt îi culegea bucheţele de flori. Atunci el îi promitea că într-o zi, cînd va fi bogat, îi va dărui orhidee albe. Hei, opreşte-te, îşi porunci singură Anna. Nu mai am voie să mă gîndesc la el. Un lucru era însă limpede, florile primite aseară erau de la el.

Bob îndreptă discuţia către Matt. Erau rude îndepărtate.

— V-aţi înţeles bine? întrebă Anna curioasă.

— Cînd eram copii ne vedeam foarte rar. Eu nu mergeam încă la gimnaziu, cînd el era deja la colegiu.

Bob făcu un semn ospătarului şi ceru nota de

plată. Apoi continuă:

— Acum ne înţelegem mai bine decît atunci. De fapt, el a fost acela care m-a îndemnat să-mi continui studiile.

Da, acesta era Matt. Pe vremuri, o îndemnase şi pe ea să-şi aleagă o profesie şi să stea pe picioarele ei proprii. Nu se ştie ce aduce ziua de mîine, obişnuia să spună Matt. Şi ce dreptate avea!

— Nu are pe nimeni? întrebă Anna.

— Cîte vrei! răspunse Bob.

— Nu a studiat medicina?

Deşi a pus această întrebare, Anna spera ca Bob să nu o întrebe de unde ştia acest amănunt.

Bob se încruntă.

— Adevărat, a terminat şcoala, a mers în cercetare şi a cîştigat o mulţime de bani.

Anna asculta atentă. De cîte ori a chinuit-o întrebarea —ce a făcut Matt, după ce ei doi s-au despărţit?

— Matt şi prietenul său au descoperit un fel de aparat tip laser, chestie care a revoluţionat ştiinţa. De atunci a făcut milioane.

— Şi cum se face că a rămas în cercetare?

— Habar n-am. Se vorbeşte că a fost dezamăgit în dragoste şi a găsit o cale de a ieşi din situaţie muncind în neştire în cercetare.

Bob se opri şi achită consumaţia.

— Ce s-a întîmplat cu femeia aceea, nu mai ştiu. Probabil şi-a căutat pe altcineva...

Nu, asta nu era adevărat. Dar toate acestea ţineau de domeniul trecutului. Dintr-o dată Anna se simţi sleită de puteri.

Restaurantul se golise. Îşi luă poşeta şi se ridică de pe scaun. Bob se ridică şi el şi o întrebă:

— Ia spune-mi, sper că nu te interesează Matt? El este un băiat simpatic, dar e păcat de tine. Cum nu este un tip stabil s-ar putea să te lase baltă şi tu să suferi din cauza lui.

Prea tîrziu! A suferit cu ani în urmă, mult, mult de tot...

— Matt nu mă interesează defel, răspunse ea după o scurtă chibzuinţă. Sînt curioasă şi atît.

— Bine.

Bob răsuflă uşurat.

— Matt e bun pentru un flirt, nu pentru o chestie serioasă. Mergem?

Anna fu de acord.

Cum putea spune că nu simte nimic pentru Matt, cînd simpla lui prezenţă o scotea din minţi? Seara întreagă era compromisă.

Tăcuţi au mers spre casă. Anna se gîndea la Matt, iar Bob la simpatica Lolita. O conduse pînă la uşă şi aşteptă ca Anna să deschisă uşa.

— Vrei o cafea, Bob?

— Nu, mulţumesc. Mîine trebuie să mă trezesc devreme. Şi nu am să închid un ochi cu gîndul la Lolita.

Zîmbi.

— Este o fată drăguţă, observă Anna. Dar îţi dau un sfat, nu-ţi fă prea multe speranţe. Ştii că este prietena lui Matt.

— Da. Bob se întristă. Dar mi-a lăsat numărul ei de telefon.

— Ei, atunci îţi doresc noroc.

Anna îl sărută uşor pe obraz şi-l urmări pînă cînd ajunse la maşină. Apoi închise uşa. Se simţea sfîrşită. Îşi scoase sandalele şi urcă în dormitor. Îşi dezbrăcă rochia şi trase cuvertura de pe pat.

Pisoiul dormea fericit în mijlocul patului. Furioasă, trase pe ea halatul de baie şi duse pisoiul adormit în hol. Deschise uşa din spate şi îl expedie afară.

— Acum am să pot şi eu dormi... în sfîrşit!

Însă nu reuşi defel. După ce timp de cîteva ceasuri s-a chinuit să adoarmă, renunţă. Se făcuse deja dimineaţă. Merse în bucătărie să-şi încălzească un pahar cu lapte.

Era ceva uluitor! Scormonea în trecut chestii care trebuiau demult uitate. În sufletul ei domnea îndoiala. Dacă totul aparţine trecutului, de ce o mai impresionează acest bărbat? Şi de ce el nu o lăsa în pace? Din răzbunare? De ciudă că l-a părăsit înainte ca el s-o părăsească? Din cauza copilului? Dar nu a fost nici un copil. Matt poate aflase de la prietena ei, Mary, că se temea că a rămas însărcinată...

— La naiba!

Constată că laptele dăduse în foc.

La uşa din spate se auzea cum cineva zgîria cu ghearele. Brandy se întorsese acasă. Îi dădu voie în casă şi-i puse lapte cald în vasul special. Laptele îi plăcea mai mult lui Brandy, decît ei, constată necăjită.

Privi motanul cum îşi făcea toaleta meticulos. Era tare fericit. Umblase hai-hui toată noaptea cum făcea probabil şi cealaltă creatură cu ochi de culoarea chihlimbarului. Se aplecă să-l prindă, să-l dea afară.

— Ieşi afară!

Brandy scăpă şi urcă în fugă treptele spre dormitor. Anna oftă. Ştia că-l găseşte, sigur, în

patul ei, unde se simţea mulţumit şi fericit.

Privi la ceas şi se gîndi să nu se mai culce deloc. Trase pe ea treningul albastru şi făcu cîteva ture în jurul blocului. Aerul proaspăt îi făcea bine, iar privelişte a răsăritului o bucura nespus. Apoi îşi făcu o cafea şi pîine prăjită; luă micul dejun şi se aşeză la masa de lucru.

Dar nu se putea concentra deloc. Simţea, fără să vrea, degetele fierbinţi ale lui Matt pe trupul ei... Închise cartea şi începu să facă ordine în cameră. Obosi repede şi luă la întîmplare o carte din bibliotecă. Încercă să citească. Citi doar titlul. Ca un făcut, era un roman de dragoste. Din nou se gîndi la Matt. Cum făcuseră dragoste amîndoi, cum mîinile lui i-au mîngîiat fiecare centimetru al trupului ei.

Anna se ridică ameţită şi fugi în baie. Un duş rece i-ar face bine. Dar înainte de a intra sub duş, sună telefonul. Era vocea lui Bob, care o invita să meargă împreună la teatru, iar Anna era de acord. Se vor întîlni la teatru. Biletele erau rezervate la casă pe numele lui.

Anna se îmbrăcă pentru teatru şi fredonă o melodie încetişor. Îşi aranjă îndelung părul, puse puţin fard, scoase motanul din casă şi plecă.

Seara începuse bine! Găsi un loc de parcare chiar la intrare. Nimic nu va putea să o mai tulbure astăzi. Îşi luă biletul de la casă şi intră în

sală să-şi caute locul. Se miră cum de a găsit Bob locuri aşa de bune şi îşi propuse să-l întrebe ce relaţii grozave a avut.

Citea atentă programul şi nu observa că cineva stătea în picioare lîngă ea, aşteptînd să i se facă loc. Abia cînd auzi pe cineva dregîndu-şi glasul ridică ochii, vizibil jenată. Dar nu reuşi să-şi ceară scuze, că i se opri respiraţia. O priveau nişte ochi de culoarea chihlimbarului.

—Tu! Cum de ai venit aici? bîlbîi ea surprinsă şi furioasă.

—Cu maşina, răspunse modest Matt.

—Unde este Bob?

— Cînd l-am văzut ultima oară se grăbea să o întîlnească o tipă minunată, cu numele Lolita.

Se opri puţin, apoi continuă pe acelaşi ton.

— I-am spus că-i pot veni în ajutor, şi cum ştie că ne cunoaştem, a fost de acord.

— Tu le-ai pus pe toate la cale! spuse Anna cu ciudă.

Cei din preajmă, deveniră atenţi.

— Simple divergenţe de păreri, le spuse Matt zîmbind.

— Potoleşte-te, rosti Anna, roşie de furie.

— Poate te ridici şi-mi permiţi să mă aşez pe locul meu, propuse Matt. Blochez tot rîndul.

Fără o vorbă, Anna se ridică şi aşteptă pînă cînd el trecu. Îi arunca săgeţi din priviri. El însă

se aşează grav şi începu să citească programul. Părea că Anna nu-l mai interesează.

Se stinseră luminile şi începu spectacolul, dar Anna nu putea să înţeleagă nimic. Se foia pe scaun şi încerca să desluşească ce avea de gînd Matt. Ce voia de fapt? Avea sentimentul că nu o aştepta nimic bun.

Se termină, în fine, actul întîi. Era nervoasă şi nu-şi găsea liniştea. Ar fi plecat acasă. Nu mai putea suporta. Se ridică şi porni repede spre ieşire.

— Dar, încotro, zînă mică?

Vocea lui era în spatele ei.

— Acasă, scrîşni printre dinţi Anna, fără a se întoarce.

— Cred că avem ceva de discutat la un pahar de vin bun.

— Dacă în paharul tău este otravă! şopti Anna.

În foaier, Matt o luă de braţ.

— Lasă-mă!

Anna încercă să scape din strînsoare, dar el o ţinea cu putere.

— Stai cuminte şi vino cu mine, scumpa mea, spuse el. Privi pe cei din jur cerîndu-le înţelegere şi ridică vinovat din umeri.

— Eşti un mizerabil! şopti Anna şi simţi cum se înroşeşte.

Îl urmă la bar şi aşteptă pînă cînd el comandă

două pahare cu vin. Îi venea să intre în pământ.

Matt o conduse spre o masă şi puse paharele jos.

— Poate după spectacol cinăm împreună. Am să-ţi povestesc ce fac acum în oraş.

Se aşeză confortabil şi începu să o privească pătrunzător.

— Asta nu mă priveşte, minţi ea.

Dorea ca el să nu ştie că, de fapt, persoana lui o obsedează.

—Totuşi, trebuie! Este vorba despre tatăl tău şi despre biroul de avocatură la care lucrezi.

Ridică privirea. Ştia că tatăl ei colaborează cu Matt. Matt nu este proprietarul, însă, se pare că are oarecare influenţă şi poate să-l scoată pe tatăl ei din slujbă.

Anna presimţea că Matt îi va mărturisi cine este acel misterios client al biroului de avocaţi.

— Da, spuse el moale, avem cîte ceva de discutat.

Deveni serios.

— Ce treabă ai tu cu slujba tatei?

Voia să mai adauge ceva dar sună gongul. Pauza se terminase. Anna era total ameţită şi incapabilă să mai gîndească. Cuminte, se ridică şi-l privi pe Matt.

— Este prea complicat, îţi explic mai tîrziu.

O luă de braţ şi o conduse spre loc.

— După spectacol îţi voi spune totul.

— Dar vreau să ştiu acum!

Anna se aşează nervoasă pe locul ei.

— Nu, mai tîrziu. Acum urmăreşte piesa.

Cortina se ridică, Matt se întoarse. În timpul actului doi tăcură. Din cînd în cînd Anna îi arunca o privire fugară. Se vedea că-i place piesa. Cum de putea? Anna fierbea de mînie. Avea dureri de cap cumplite. Întîlnirea din această seară era mai mult decît putea suporta.

În sfîrşit piesa se termină. Anna se simţea mizerabil. Dorea doar un pahar cu apă, două aspirine şi un somn bun.

— Mergem?

Anna ridică capul şi-l privi în ochii. Într-adevăr o scoteau din minţi.

— Matt, vreau acasă!

— Să cinăm ceva şi să stăm de vorbă. Azi, nu mîine şi nici poimîine. Vreau să-ţi povestesc ceva şi să-ţi pun nişte întrebări.

Figura lui severă arăta că vorbeşte foarte serios. Trebuia să cedeze.

— Bine, Matt. Dar repede. Nu vreau să stăm mai mult decît este necesar.

Au părăsit clădirea teatrului. Această seară se anunţa foarte promiţătoare, şi acum... Au stabilit să se întîlnească la un restaurant. Urcară fiecare în maşina sa. Anna aşteptă să plece el primul şi

demară în direcţie opusă.

Matt i-a stricat toată seara. Era sătulă să-l mai vadă. Îngîndurată se îndrepta spre casă. Mai mult ca sigur, Matt voia să se laude. Nu avea decît... îi era indiferent. Nu putea să o constrîngă. Mai era încă propria ei stăpînă.

Cînd intră pe alee casa era ascunsă în întuneric. Îşi spuse că data viitoare va lăsa luminile aprinse şi căută nervoasă cheile.

— Ai pierdut cheile, mica mea sirenă?

— Matt, tu erai? M-ai speriat. Ce faci aici? De ce nu eşti la restaurant?

— De ce-aş fi. Tu eşti aici.

— Însă...

— Am mers o bucată de drum apoi am aşteptat să văd încotro o iei. Draga mea, ca un viitor avocat trebuie să fii mai orientată.

— La naiba!

Deznădăjduită căuta un motiv să-l facă să plece.

— Nu este nimeni acasă, nici nu putem discuta. Mai bine mîine. Mă doare capul...

— Nu poţi găsi alt motiv?

— Matt vorbesc foarte serios. Nu vreau nicicum să fiu singură cu tine.

Îl privi hotărîtă, sperînd să-l poată convinge.

—Trebuia să te gîndeşti de la început. scumpa mea. Eu am propus să mergem la restaurant, dar

tu ai vrut neapărat să vii aici.

Ochii lui Matt o frigeau.

— Dacă ai să-mi oferi un pahar de vin şi un sandviş, nimic nu mai stă în calea fericirii noastre, explică el.

— Mergem înăuntru şi stăm de vorbă. Nu mai stau o clipă aici, afară, în faţa uşii.

Începu să plouă. Anna oftă şi deschise uşa. Ca o săgeată, trecu în goană pe lîngă ei o făptură întunecată şi intră în casă.

— Ce-a fost asta? întrebă Matt.

— A fost motanul. Se numeşte Brandy.

Matt îl privi cum îşi scutură apa de pe blană şi cum intră mîndru în bucătărie. Intrară apoi amîndoi. Ea înghiţi două aspirine, sperînd să-i treacă durerea de cap. Brandy mieună şi Anna îşi aminti că nu i-a dat încă să mănînce.

— Doamne Dumnezeule, am uitat complet de el. Trebuie să fie mort de foame.

— Nu este singurul, adăugă Matt sec. Tu hrăneşti fiara şi eu caut între timp ceva pentru noi.

— Poţi merge înapoi la restaurant, să iei masa acolo.

— Fără tine nu plec nicăieri, scumpa mea. Deci, să inspectăm frigiderul. Te doare capul poate pentru că nu ai mîncat nimic.

— Nu, tu eşti singurul vinovat de asta,

murmură ea şi desfăcu o conservă pentru pisici.

Cu coada ochiului observa cum Matt aducea din frigider salam, brînză, castraveţi şi roşii. Iritată, privea cum el se simţea ca acasă.

— Întreabă, dacă-ţi lipseşte ceva, adăugă ea ironic. Să pregătesc ceva...

— Mulţumesc.

Matt îşi tăie cîteva felii de pîine.

— Dacă ai mai avea maioneză şi puţin vin...

Să nu-mi pierd calmul, îşi spuse ea şi aşeză un borcan cu maioneză pe masă. Nu te lăsa enervată de el.

Deschise o sticlă cu vin. Durerile de cap mai cedaseră. Matt fredona un cîntec şi îşi făcea două sandvişuri uriaşe. Buna lui dispoziţie o înnebunea pur şi simplu.

— Deci, scumpa mea... Aduse două farfurii din dulap. Am făcut tot ce-am putut. Ar trebui să-ţi faci mai multe provizii. Nu se ştie cînd pică cineva şi vrea să fie răsfăţat.

— Din acest motiv nici nu mai cumpăr.

Anna turnă vin în pahare.

— Matt, acum spune ce ai de spus. Vreau să aflu.

— Imediat ce stau la masă. Şi tu la fel. Ţi-au trecut durerile de cap?

— Da, minţi ea.

Se aşezară la masa din sufragerie şi mîncară

tăcuţi. Matt muşca mulţumit de sine din sandviş şi lua cîte o înghiţitură de vin.

Annei i se părea că a dat timpul înapoi. De cîte ori mîncaseră aşa şi apoi se apucau de învăţat... Deseori lăsau studiul deoparte şi făceau dragoste.

Nu, la acest lucru nu trebuia să se gîndească. Se aşeză şi continuă să mănînce fără nici o poftă.

— Dacă nu ţi-e foame, dă-mi mie cealaltă jumătate de sandviş.

Rîzînd, Matt trase restul de sandviş pe farfuria lui. Anna îl privea îngîndurată, pînă cînd el termină de mîncat. Matt ridică paharul şi toastă. Zîmbea ciudat. Aşa o privea atunci cînd voia să facă dragoste. Oare acest zîmbet era de ajuns ca s-o umple de fericire? Întoarse capul ca el să nu vadă cît de mult îl dorea. Voia să-l mîngîie, să-i simtă căldura trupului...

— Puţin vin, mica mea sirenă?

— Nu, mulţumesc şi te rog nu-mi mai spune aşa!

Matt se ridică şi merse încet la fereastră. Trase aer în piept.

— Mica mea sirenă, murmură el. Îmi mai amintesc de...

Vocea lui se opri şi Anna simţi că şi el îşi

amintește de acea petrecere de la mare, la San Diego.

Făcuseră focul și gătiseră pește pe jăratec. Ceilalți plecaseră demult. Matt și Anna s-au oferit să strîngă resturile, căci locuiau foarte aproape, într-o vilă pe malul mării.

Repede au făcut ordine și Anna voia să plece. Matt însă a rugat-o să rămînă.

— Haide să înotăm!

Anna voia să-și îmbrace costumul de baie, dar Matt o opri. Cînd l-a privit, a înțeles dorința din ochii lui. Ezitînd la început, își scoase totuși costumul.

Făcuseră deja dragoste, dar atunci a fost altceva.

Apoi, în lumina lunii, îi văzu trupul gol. Întinse brațele spre el, ca și cum ar fi vrut să facă dragoste. El însă o luă de mînă și intrară în apă. Și acum își amintește de răcoarea apei.

Niciodată nu mai înotase fără costum Se simțea liberă și descătușată. Matt o luă în brațe, ea se înfioră.

Mîinile lui îi mîngîiau sînii rotunzi, apoi coborîră

tot mai jos. O lipi de el şi o sărută cu pasiune.

— Te rog, Matt, murmură ea, cînd mîinile lui continuau îndrăzneţe să caute şi să alinte.

— Încă puţin, dragostea mea, răspunse el, continuînd să o mîngîie.

Cînd mîinile fierbinţi au coborît pînă la triunghiul mult prea sensibil acum, continuînd să mîngîie, excitarea o făcu pe Anna să simtă cum se topeşte. Picioarele n-o mai ţineau. Se agăţă disperată de Matt. Dar degetele continuau să coboare şi pătrunseră în ea. Anna îl aştepta umedă şi fierbinte. Lui Matt îi scăpă un geamăt de dorinţă. Abia mai putea aştepta.

— Dumnezeule, Matt... te rog...

— Hai pe nisip, şopti el, desprinzîndu-se din îmbrăţişare.

Înotară la mal. Ea îl urmă cu teamă. Răcoarea nopţii o făcea să tremure. Uitase de toate.

— Venus se ridică din mare, murmură el şi o luă în braţe.

Atunci s-a întîmplat că Anna a luat prima dată iniţiativa.

Matt nu contenea să o excite cu mîngîierile lui. Se lipi de el, îi sărută trupul şi-l mîngîie, pînă cînd Matt începu să tremure. O sărută pătimaş şi, atent, o pătrunse. Mişcările la început lente,

înnebunitoare, deveniră mai repezi şi mai adînci. Anna îi repeta numele, îl chema fiebinte, îl aducea mai mult în ea. Matt îşi alunecă mîinile sub trupul ei, o lipi disperat de el, vrînd parcă să-i simtă sufletul.

Lăsîndu-se în voia trupului minunat şi priceput de deasupra ei, auzindu-i gemetele de plăcere, Anna lăsă valul de plăcere s-o inunde. Aproape inconştientă căută privirea lui Matt şi ţipă.

Rămase în ea pînă se liniştiră. Apoi îi cuprinse buzele într-un sărut pătimaş şi începu din nou să se mişte încet, adînc, dăruindu-i parcă toată viaţa din el. Se iubiră pînă la epuizare.

Tîrziu, s-au întins fericiţi pe pătură, nemişcaţi.

— Micuţa mea Venus, nici o alta nu m-a iubit cu atîta pasiune ca tine, glumi Matt. De acum îţi voi spune mica mea sirenă. Te iubesc ca un nebun. Crede-mă.

Au trecut opt ani de atunci. Anna observă cum Matt se întoarse spre ea. Imediat îşi construi o expresie severă.

— Deci, ce doreşti să-mi spui?

— Ah, multe ar fi de spus. Din păcate vom discuta acum doar despre afaceri. Cu mîna tremurîndă el îşi turnă un pahar. Să ne aşezăm

dincolo! Mai bine umple şi tu paharul!

Anna făcu întocmai, dar constată că şi ei îi tremura mîna. Luă sticla în cealaltă mînă şi trecu alături, unde o aştepta Matt.

Capitolul IV

—Zîmbi. Nici Matt nu se simţea în apele lui în intimitate. Acum îi veni mai uşor să-l întrebe:

—Gata, Matt, spune-mi! Care este problema?

Se aşeză în faţa lui şi-l privi în ochi.

—Te-ai schimbat, Anna. Acum arăţi şi te comporţi ca un adevărat avocat.

Fără să o scape din ochi, Matt se aşeză confortabil. Un zîmbet imperceptibil îi juca în colţul gurii. Dacă vrea să rîdă de ea, să încerce numai, o să-i demonstreze că este la înălţime.

— Deci, bine, să începem.

Matt scoase nişte documente din buzunarul hainei.

— În primul rînd... Nu ştiu dacă eşti la curent cu situaţia firmei la care lucrează tatăl tău. În fapt, nu mai dispun de bani, de cîtva timp au probleme mari. În hîrtii situaţia pare mai roz decît este în realitate.

Matt se opri. Anna bănuia deja ce va urma.

—De cîtva timp am aflat situaţia reală. Am avut ocazia să verific bilanţul.

— Şi?

—Firma este falimentară. Să finanţezi proiectul început ar însemna să existe un cumpărător gata să preia o întreprindere practic la pămînt.

— Ce vrei să spui? Eşti tu cumva acel cumpărător? Îţi poţi permite să faci asta?

Anna ştia deja răspunsul. Dacă Matt nu ar fi aşa de bogat, nu s-ar bucura atît domnul Everett.

— Nu este vorba despre bani. Mă întreb dacă merită să risc.

Anna nu înţelegea ce urmărea Matt. De ce nu spunea direct ce gîndeşte? Apoi îşi aminti de tatăl ei. În toţi aceşti ani el a ridicat firma, a luptat pentru ea. Mai avea cinci ani pînă la pensie. Dumnezeule, nu se puteau duce de rîpă toate, aşa pe apa sîmbetei, planuri, călătoriile pe care intenţiona să le facă cu mama. Era de

neconceput.

— De ce ai acceptat oferta cînd ştiai cît de prost stau, cînd ştiai că merg în pierdere?

— Da, ştiam exact care era situaţia, dar speram să mai poată fi salvat ceva. Mărturisesc că şi tatăl tău mi-a dat curaj.

Cînd auzi, Anna îi aruncă o privire plină de reproş. Deci Matt s-a folosit de tatăl ei ca să ajungă la ea. Ca şi cînd i-ar fi ghicit gîndurile, Matt continuă.

— Să nu crezi că el m-a determinat să accept.

Matt îşi trecu mîna prin păr, aşa cum făcea mereu cînd îşi căuta cuvintele. Ea zîmbi abia perceptibil.

— Vrei o ceaşcă de cafea? întrebă ea.

— Da, eşti foarte amabilă, mulţumesc.

Anna văzu că întrebarea i-a uşurat situaţia şi se simţea mai bine. În timp ce pregătea cafeaua, se gîndea din nou la discuţia avută. Era clar, Matt intenţiona să cumpere firma la care lucra tatăl ei. Sau măcar încerca. Dar care era oare următoarea mutare pe tabla de şah?

Anna umplu ceştile şi le aşeză pe o tavă. Cînd intră în cameră se opri. Matt adormise pe canapea. Era, se pare, mort de oboseală. Zborul în Europa, declajul orar, toate l-au obosit şi, probabil, Matt nu dormise de mult timp un somn bun. Îl studie un timp, apoi se aplecă să-l atingă,

să-i mîngîie părul mătăsos.

Matt se răsuci pe partea cealaltă, iar Anna îşi retrase mîna. Se aşeză într-un fotoliu şi îl privi îndelung pe omul iubit cîndva. Ce liniştit părea în somn! Îi lipseau dragostea lui, căldura, dezmierdările. Trecuseră deja opt ani şi ea îl mai iubea. Ar fi trebuit să-l urască, însă...

Matt deschise ochii, căscă, apoi se întinse confortabil. După aceea îşi reluă poziţia şi sorbi cafeaua. Chipul său avea din nou o expresie serioasă.

— Te rog să mă scuzi, spuse în timp ce sorta hîrtiile de pe masă. Am aţipit puţin.

— Nu face nimic.

— În ce priveşte firma, pot spune că am studiat totul îndeaproape şi sînt aproape sigur că poate fi pusă pe picioare. Însă am nevoie de cineva care să o conducă bine. Dar pentru asta trebuie mai întîi cumpărată.

Deci asta era. Dar ce amestec să am eu în asta? se întreba Anna. Matt îi ghici din nou gîndurile.

— Domnul Everett povestea că eşti cea mai bună funcţionară de la firmă. Am nevoie de cineva care să-mi adune datele necesare despre această investiţie şi să fie capabil să le prelucreze. Doresc ca tu să fii aceea.

— Nu e treaba mea; nu văd nici un motiv să o

fac.

— Şeful tău are altă părere. I-ar face plăcere dacă ai lucra cu mine.

— Ăsta e şantaj.

— I-am oferit o slujbă bună. Domnul Everett speră ca odată şi odată să fie numit consultant juridic pentru toate firmele la care sînt acţionar.

— Chiar de-ar fi aşa, cum de-ţi trece prin minte să-mi faci această propunere?

Anna se făcu roşie de furie.

— Mai bine renunţ la postul meu...

— Poate fi vorba şi de tatăl tău.

— Ce legătură are aceasta cu tata?

Matt oftă. Anna se simţea groaznic. Of, Doamne!

El continuă:

— Mai este cineva interesat de firmă. În caz că nu acţionez rapid şi altcineva mi-o va lua înainte nu pot garanta că tatăl tău mai poate să-şi păstreze serviciul. Nici nu mai este tînăr. Celălalt om de afaceri va găsi mai mult ca sigur pe altcineva pentru management.

Anna se gîndi la tatăl ei. Dacă va fi destituit va suferi un şoc. Era deja destul de în vîrstă, cincizeci şi nouă de ani este o cifră. Voia sau nu, trebuia să accepte propunerea lui Matt.

Dar Anna mai încercă să iasă într-un fel din situaţie:

— De ce nu lucrezi direct cu domnul Everett şi ai nevoie de mine?

— Ah, Anna, de ce mă chinui? Sigur că lucrez cu domnul Everett, dar tu eşti aceea care rezolvi cele mai multe probleme pentru el. Am nevoie de capacitatea ta.

— De ce nu foloseşti pe cineva de la firma ta?

— Avocaţii mei sînt la New York şi aici sîntem pe Coasta de Vest. Nu vreau să te forţez, vreau doar ajutorul tău. Am dorit să discutăm între patru ochi, nu la birou, unde, probabil, ţi-ai fi ieşit din fire şi ai fi dat cu piciorul la toate.

— Drăguţ din partea ta, spuse Anna ironic.

— Anna... Vocea lui suna obosită. Sînt obosit frînt, nu mai am nici timp, nici răbdare să facem schimburi de amabilităţi. Te asigur, este vorba doar de relaţii pur oficiale, de serviciu, excluzînd... dacă doreşti, altceva.

— Te rog, nu fi ridicol!

— S-a făcut. Mai este ceva. Ştiu că-ţi faci probleme din cauza tatălui tău. Promit că, dacă va merge totul bine, îşi va putea păstra serviciul pînă la pensie.

— Bine, Matt, s-a făcut. Dar între noi nu vor fi decît relaţii de serviciu.

— O.K.

Matt se ridică. Porni spre uşă apoi se întoarse şi o privi din nou. Arăta obosit. Oftă şi o sărută

cast pe obraz.

Ea îşi opri respiraţia. Ar fi vrut să-l sărute. Dar el nu schiţă nici un gest şi spuse clar:

— Noapte bună micuţa mea sirenă, şi ieşi.

Anna era complet zăpăcită.

— Cînd ne vedem la birou?

— Mîine dimineaţă la nouă fix. Să nu întîrzii.

Auzi cum ambalează motorul şi apoi demarează. Anna închise uşa şi merse la bucătărie să spele ceştile de cafea. Era deja ora unu noaptea. Vorbiseră atîta, dar Matt nu pomenise nimic de trecut. Poate că ea nu-l mai interesa. Dar totuşi ceva îi spunea că nu este aşa.

Timpul trecu repede pînă luni dimineaţa. Anna se uită la ceas. Pentru prima oară în viaţa ei nu avea chef să meargă la lucru. Auzi un zgomot la picioarele ei şi aruncă pătura. Era motanul. O privea cu ochii lui galbeni.

— Dacă nu-ţi schimbi culoarea ochilor, te duc la căminul pentru animale!

Brandy o privi cu reproş apoi sări de pe pat şi fugi în bucătărie.

— Creatură afurisită! mormăi Anna şi intră sub duş.

Se mai gîndea încă la discuţia cu Matt şi la întîlnirea ce urma. De ce oare insista să lucreze pentru el? Din răzbunare? Nu, nu este stilul lui.

Anna se îmbrăcă repede cu o rochie neagră, de o croială simplă şi îşi prinse părul strîns. Îşi luă sandalele în mînă şi coborî la bucătărie. Motanul o aştepta cu nerăbdare.

— 'Neaţa, bătrîne.

Îi puse lapte şi deschise o conservă, apoi luă în grabă micul dejun. Plecă spre birou.

Din cauza aglomeraţiei de pe autostradă ajunse abia la nouă fără cinci. De-ar întîrzia şi ceilalţi, îşi spuse în sinea ei. Dar, din păcate nu era aşa. Figura lui Molly era edificatoare. Îi străluceau ochii şi cauza nu putea fi decît un tip bine.

— Dacă ai şti cine este înăuntru... spuse ea dintr-o suflare.

— Ştiu deja. Au întrebat de mine?

— Da, au dat de două ori telefon la tine acasă. Mergi repede în birou.

Molly suspină:

— Ah, ce bărbat! Te invidez!

Eu nu, spuse Anna pentru sine. Ar fi dorit să fie Molly în locul ei. Uşa biroului se deschise şi apăru domnul Everett.

— Unde umblă fata... Ah, aţi ajuns. V-am aşteptat.

— Îmi cer scuze, autostrada a fost supra-aglomerată, spuse Anna şi luă bloc-notesul în mînă.

Intră în biroul şefului. Matt se ridică în picioare. Anna simţi o durere de emoţie în stomac. Doamne, Matt arăta într-adevăr foarte bine. Privirea Annei nu se mai desprindea de chipul lui. Domnul Everett tuşi uşor.

— Bună dimineaţa, domnule Marshall.

Încerca să fie sigură pe ea.

— Vă rog să mă scuzaţi pentru întîrziere.

— Nici o problemă. Dar spuneţi-mi Matt. Zîmbi. În fond, vom colabora un timp.

Toată după-amiaza au petrecut-o consultînd documente şi alte hîrtii privitoare la vînzare. În mod surprinzător Matt era extrem de informat. Acum opt ani se interesa doar de medicină, acum interesul lui se orientase spre altceva!

Anna se uită la ceas şi văzu că era deja ora unu.

— E timpul să luăm masa, lămuri el. Vă este şi dumneavoastră foame, domnule Everett? Luăm ceva?

— Cu plăcere.

Domnul Everett se uită la Anna.

— Mai am ceva de rezolvat, spuse ea repede, fără să-l privească pe Matt.

— S-a nimerit bine, domnul meu. Voiam să te invit la clubul meu unde, însă, nu au acces doamnele.

Anna îşi întoarse faţa. Nu dorea să ştie şi Matt

că se înroşise pînă peste urechi. Auzindu-l pe Matt glumind cu Molly alături simţi că a fost profund jignită. Matt nu i-a mai adresat nici o vorbă.

În spatele ei se auzi un foşnet.

Înainte de a se putea întoarce, simţi cum mîinile lui Matt o mîngîie. Apoi buzele lui se lipiră într-un sărut de gîtul ei. Se înfioră.

— Pe curînd, micuţa mea sirenă, şopti el şi dispăru.

Restul săptămînii a mers bine. Se mira cum de îi face plăcere să lucreze împreună cu Matt. După-amiezile aduna materiale, iar a doua zi dimineaţa, le discutau. Era ceva de lucru şi nici unul nu găsi timpul necesar să vorbească despre trecut.

Vineri, Anna constată cu bucurie o fisură în documentaţie, pe care Matt o trecuse cu vederea.

— Cred că aici este o greşeală, spuse ea cu satisfacţie.

Se ridică de pe scaun, eşalonă hîrtiile şi deodată simţi respiraţia lui lîngă ureche. Se lăsă moale pe scaun şi aşteptă. Inima îi bătea nebuneşte.

— Ai fi de acord cu o relaţie mai mult decît una de afaceri, glumi Matt.

— Nu, sări Anna ca arsă.

Răsuflă uşurată cînd constată că Matt plecase. Ce joc mai era şi acesta?

Următoarea săptămînă Matt trecu doar întîmplător pe la birou şi atunci discuta doar afaceri.

În a treia săptămînă Matt nu mai apăru deloc. Şeful îi comunică faptul că Matt a plecat în Europa şi este aşteptat abia săptămîna ce urmează. Pînă atunci contractul de cumpărare trebuia să fie gata.

Annei îi era dor de Matt. Seara, la culcare, rememoră discuţiile cu el. Nu putea să-şi ignore adevăratele sentimente. Tînjea după mîngîierile lui, după căldura trupului său, după buzele minunate care ştiau atît de bine s-o facă să uite de ea.

Vineri după-amiază ieşi din biroul domnului Everett şi o văzu pe Molly foarte afectată:

— Ia te uită, sînt pentru tine! Ai mai văzut aşa ceva?

Pe birou se aflau orhidee, cel puţin unsprezece orhidee albe. De ce? Ce voia să declare Matt prin intermediul lor?

— S-a întîmplat ceva, Anna?

Molly se sperie văzînd-o pe Anna palidă.

— Nu... Vrei să le iei tu acasă?

Molly privi înmărmurită.

— Da, dar cine ţi le-a trimis?

—De la un vechi cunoscut, minţi Anna. Eu plec din oraş zilele acestea şi, mai bine, ia-le tu. Sper să-ţi placă.

— Dacă aşa vrei tu, mulţumesc. Sînt de-a dreptul fantastice.

Cu buchetul de flori în mînă, Molly ieşi din birou radioasă.

Ah, ce şi-ar dori să fie departe, departe de tot ce-i aminteşte de Matt. De ce i-a trimis oare flori?

— Bine că nu aţi plecat, spuse domnul Everett. V-aţi făcut deja planuri pentru acest sfîrşit de săptămînă?

— Nu, nimic special.

— Bine, puteţi să duceţi ceva pentru mine la Santa Barbara? Avem acolo nişte afaceri de rezolvat.

— Cu plăcere. Cînd plec?

S-a nimerit bine, gîndi Anna fericită. Era o schimbare, chiar dacă nu era vorba decît tot de hîrtii şi documente.

— Excelent! Soţia mea va fi recunoscătoare. A plănuit o petrecere pentru mîine seară şi dacă dumneavoastră mergeţi în locul meu voi putea fi prezent. Ah, şi dacă doriţi să rămîneţi, puteţi locui în vila noastră de pe ţărm.

Domnul Everett, scoase o cheie din inel şi spuse:

— Anna, acum casa vă aparţine pentru acest

week-end.

Anna luă cheia şi aşteptă pînă cînd îi dădu toate informaţiile. Bucuroasă îşi luă rămas bun şi porni spre casă, fericită că nu va mai face acest week-end în casa părintească, copleşită de gîndurile legate de Matt.

Capitolul V

Mergea încet cu maşina de-a lungul ţărmului. Noaptea trecută abia aţipise puţin. Priveliştea de la Santa Barbara o binedispuse. Deasupra Pacificului strălucea un cer de un albastru intens. Valurile înspumate se ridicau ca o dantelă. Aşa ceva merita să fie văzut!

Nu găsi de la început vila. După multe căutări reuşi.

Era minunat. Deschise fereastra maşinii şi respiră briza mării. Era o plăcere să admiri casele în stil maur, buticurile elegante, oamenii veseli şi

prietenoşi din acest oraş.

Trecuse ceva timp de cînd fusese şi ea veselă şi fără griji.

Găsi casa şi parcă în faţă automobilul, răsuflînd uşurată. Vila era superbă şi foarte bine îngrijită. Se va simţi minunat aici. Era destul de aproape de ţărm şi oraşul nu se afla prea departe.

Ca să fie sigură că în casă nu era nimeni, bătu la uşă. Domnul Everett amintise în treacăt că aici ar fi stat cineva săptămîna ce trecuse. Aruncă o privire spre grădină. Pretutindeni flori. Nici nu observă cînd cineva deschise uşa încet.

— Ruga mi-a fost ascultată — mica mea sirenă a ieşit din mare!

Anna îngheţă. Se întoarse să recunoască cui aparţinea acel superb timbru bărbătesc.

— Tu! Cum...

— Eşti frumoasă ca întotdeauna, continuă Matt. Ar trebui să porţi mereu pantaloni scurţi şi maieu. Îţi vin perfect... Picioarele desculţe mă excită la nebunie.

Anna îşi privi picioarele. Pantofii rămăseseră în maşină. Mintea ei fierbea. Ochii de culoarea chihlimbarului spuneau că nu era deloc o pură întîmplare.

Se înfurie la culme. Cum îşi permitea aşa ceva?

— Regret, Matt, dar această casă eu am rezervat-o! Deci, fă-ţi bagajul şi dispari!

Dar Matt o cuprinse şi o sărută pătimaş şi pierdut pe buze.

— Scumpa mea dulce... şi începu să se joace cu mîinile în părul Annei. Nu sînt în stare să-ţi rezist.

Inspiră adînc şi desenă cu degetele conturul buzelor ei.

— Eşti frumoasă...

Anna se retrase un pas.

— De ce ai venit? Doar nu-ţi imaginezi că-mi voi petrece week-end-ul aici, cu tine? Dacă nu pleci acum, duc documentele la firma Sanchez, apoi plec înapoi la Los Angeles.

— Eu sînt firma Sanchez. Dacă mă asculţi un moment, îţi voi explica de ce mă aflu aici.

— Ah...

Anna simţea cum se înfurie, în timp ce Matt stătea foarte calm.

— Întîi să ducem bagajul în casă.

Matt intră în casă, Anna îl urmă cuminte. Îi prezentă casa şi duse geanta de voiaj în dormitor. Se opri şi o admiră în tăcere. Anna se uita cînd la el, cînd la patul uriaş cu baldachin.

Simţea cum roşeşte. Nu, nu este bine să rămînă! Supărată, strînse buzele cu hotărîre. Matt zîmbi.

— Nici o teamă, plec chiar în seara aceasta. Nu-ţi voi ţine companie. Bob intenţionase să fie chiar astăzi aici, dar a avut multe de făcut şi nu ştia dacă va reuşi.

— Nu mă priveşte. Eu am misiunea de a preda aceste documente la firma Sanchez şi chiar asta voi face. De unde aş putea şti că firma chiar îţi aparţine!

— Dumnezeule, azi sîntem tare bosumflaţi!

Matt o trata ca pe un copil şi Anna se simţi ridicolă.

— O.K. Dacă spui tu, aşa să fie.

Matt izbucni într-un rîs homeric. Anna abia se putu abţine şi spuse:

— Ai dreptate, m-am comportat ca o gîsculiţă.

— Deci, dacă îmi promiţi că nu vei încerca să mă îneci ţi-aş propune să mergem la ştrand. De mult timp nu am avut o clipă liberă. Vreau să stau la plajă şi să fac baie în mare.

Ce putea să-i mai răspundă. Şi ea era foarte obosită. Deşi ar fi vrut să fie singură în acest sfîrşit de săptămînă, de ce ar refuza propunerea? Acolo vor fi sute de oameni care iubesc apa şi soarele. Dar Matt o sărutase... şi ea îşi jurase să nu-l mai accepte în apropiere. Însă...

— De acord, spuse fără să vrea.

— Bine, te las singură acum, să te schimbi. Ori, poate ai nevoie de ajutor.

Matt îi făcu cu ochiul şi apoi dispăru. Anna închise uşa. Ar fi încuiat-o, dar îi era imposibil, nu avea cheie. Îşi trase repede bikinii minusculi. Arăta superb, ştia asta fără să se mai privească în oglindă.

Într-adevăr avea un trup fantastic. Era graţioasă şi suplă ca o balerină.

Îşi perie părul, îşi îmbrăcă maioul verde smarald şi părăsi camera. Matt fluieră admirativ cînd o zări. Ea simţi cum se face roşie.

— Ce este aici? întrebă arătînd spre coşul uriaş.

— Dejunul nostru.

— Atît de mult!?

— Sînt flămînd, scumpa mea. De mult nu am mîncat ceva ca lumea.

Matt o studia din cap pînă-n picioare. Anna nu răspunse şi, tăcută, ieşi afară. Matt o apucă de braţ.

— Ce doreşti?

Furioasă, scăpă din strînsoarea braţului lui.

— Prostuţo... ţi-ai uitat pantofii.

— Ce tîmpit! mormăi Anna.

Alergă în casă şi se încălţă apoi porniră amîndoi spre ştrand. Matt îi povesti despre părinţii ei, pe care îi întîlnise în Franţa.

— Au probleme cu franceza, mai ales în restaurante.

Mai povesti că şi-au făcut deja prieteni, care le-au arătat Franţa. Matt primise misiunea plăcută de a-i transmite Annei salutări. Anna radia de fericire. Era minunat să afle veşti de la părinţi.

— Mulţumesc, Matt.

— Cu plăcere. Îmi plac părinţii tăi. Regret că nu i-am cunoscut mai demult, gîndi el cu glas tare. Mama ta este o dulceaţă de femeie.

Anna zîmbi. Sentimentele erau reciproce. Îi scriseseră în ultima scrisoare cît de mult îl plăceau pe Matt şi o rugaseră să fie amabilă cu el.

Mergeau tăcuţi. Anna îşi scoase sandalele şi mergea desculţă prin nisipul fierbinte. De multă vreme nu mai fusese la mare.

Matt lăsă jos coşul cu mîncare şi întinse prosoapele de baie, Anna îşi dezbrăcă bluza. Simţea cum el o privea cu dragoste, învăluind-o protector. Anna se trezi la realitate. Ce căuta aici, cum de acceptase? Rîdea silit.

— Cine ajunge ultimul în apă aşează masa.

— S-a făcut! Matt porni.

— Am uitat că ai făcut sport şi ai picioare lungi, spuse Anna ajungîndu-l din urmă pe Matt.

— Ce ciudat, spuse el, admirîndu-i picioarele. Nu te-am putut uita.

Fără să-i răspundă, Anna intră în valuri. Apa rece îi produse o senzaţie plăcută. Se simţea ca

un nou-născut. Uitase complet de prezenţa lui Matt, pînă cînd acesta o cuprinse de talie şi o trase în creasta valului. Ieşiră după un timp la suprafaţă. Matt începu să o sărute, întîi abia atingînd-o, apoi cu o patimă abia reţinută. Îi atinse cu buzele tîmplele, genele şi coborî spre gît. Cînd îşi dădu seama că limba mîngîie începutul sînilor şi că dacă va continua nu se va mai putea opri uşor, îi cuprinse buzele şi începu să facă dragoste cu gura ei. Ea îi răspunse cu aceeaşi dăruire şi uitare de sine. Gusta, alinta, răscolea, iar cînd mişcările limbii lui sugerară un adevărat act sexual, anticipînd ce se putea întîmpla, începu să tremure... Abia cînd au ajuns pe nisip i-a dat drumul.

— Iartă-mă, Anna. Nu am vrut, dar cînd te-am văzut nu am putut rezista. Exact ca atunci!

Anna îl privi atentă. Scutură cu putere pletele ude şi îşi jură în gînd că nimic nu-i va schimba buna dispoziţie.

— Ţi-am acceptat scuzele. Şi, pentru că e trecut de ora prînzului, vei aşeza tu masa.

Începu să despacheteze ce era în coş. Sandvişuri cu pui fript, salată de cartofi, roşii, castraveţi, chiar şi prăjituri şi o sticlă cu vin. Matt veni spre ea, îi întinse sticla. Scoase apoi din coş două pahare şi două farfurii.

— Te-ai gîndit cu adevărat la toate, spuse ea şi

aşează cu grijă sandvişurile pe farfurie. Lipsesc tacîmurile de argint.

— Sînt sigur că nu le-a uitat.

Matt desfundă sticla.

— Caută mai bine!

Anna scotoci prin coş. Fireşte, cum de s-a îndoit de grija lui. Imediat găsi, învelite într-un prosop de bucătărie, tacîmurile de argint. Deodată îşi aminti cuvîntul.

— Cine este ea? Ai găsit pe cineva să te ajute la bucătărie?

— Ea este Lolita. A fost o drăguţă şi ne-a pregătit coşul cu mîncare.

Lolita. Ce căuta Lolita aici? Se întîlnise doar cu Bob.

— Matt, ce relaţie este între tine şi această Lolita? Ştii că Bob este îndrăgostit pînă peste urechi de ea. E un timp simpatic şi ar trebui să ştie cum stau lucrurile.

Brusc, se supără grozav pe Matt. Doar gîndul că are şi alte femei o scotea din minţi.

— Bob nu are motive de gelozie. Am să mă feresc să-mi seduc nepoata, chiar dacă este o fată încîntătoare.

— Care nepoată?

— Nepoata mea. Fiica surorii mele.

Matt rîdea cu poftă. Annei i se luă o piatră de pe inimă. Lolita îi stătea ca un ghimpe şi acum

afla că erau rude. De ce nu mi-a povestit nimic?

— Am rugat-o să nu spună, răspunse Matt la întrebarea pe care Anna nu cutezase să i-o pună.

Turnă vin în pahare şi-i oferi femeii iubite unul dintre ele.

Mîna Annei tremura. Era cumplit, Matt ştia să ghicească gîndurile.

— Dar şi Bob este ruda ta.

— Nu rudă de sînge. Mama mea este din familia Sanchez, spuse Matt. Fratele ei s-a însurat cu mama lui Bob, după ce aceasta rămăsese văduvă şi-l creştea de ani de zile.

Subiectul nu-i prea plăcea lui Matt, de aceea Anna întrerupse şirul întrebărilor.

Tăcuţi, terminară prînzul. Anna se tot gîndea dacă Matt o folosise pe Lolita pentru a o face pe ea geloasă. Ce avea de gînd?

El turnă restul de vin în pahare, se lăsă uşor pe spate şi privi marea. Anna desena pe nisip; era furioasă. Acest bărbat era în stare să spargă carapacea în care se închisese în aceşti ultimi opt ani... Era de neconceput!

Soarele strălucea puternic. Anna căută flaconul cu emulsie. Cu gîndurile aiurea îşi ungea

brațele.

— Lasă-mă pe mine, spuse Matt.

Cînd începu să o maseze pe spate, Anna închise ochii de plăcere. Mîinile lui alunecau pe umeri, apoi încet spre sîni.

— Matt, stai... Pot și singură.

— Sst... Termin ce am început.

Dacă nu-l oprea era pierdută. Se lăsă ușor spre el și simți cît era de excitat. Știa foarte bine că se lasă ispitită, dar în cele din urmă suspină ușor și se destinse. Degetele lui îi mîngîiau pîntecul. Trupul ei vibra. Mîinile atinseră marginea slipului. Anna își opri respirația. Abia cînd degetele fremătînde au pătruns sub slip, se trezi.

— Nu!

Se desprinse din îmbrățișare și se așeză ceva mai departe. Matt zîmbi, așezîndu-se cu burta pe nisip, ca și cum ar fi vrut să doarmă. În mintea Annei era o zăpăceală de nedescris. Ce-ar fi dacă i-ar ceda lui Matt? Poate așa ar lăsa-o în pace. Dar un glas interior o trezi la realitate. Dacă se va repeta istoria de demult?

Matt îi întrerupse firul gîndurilor. Se ridică în picioare și își întinse alene brațele. Anna nu-l observa și desena litere pe nisip. Fără a-și da seama, scrisese numele lui Matt. Cu teamă, privi spre el, în sus.

Matt spuse:

— Se face tîrziu! Vreau să mai intru o dată în apă, apoi plecăm. Ce crezi?

Soarele îi bătea Annei în ochi şi nu îl putea vedea bine.

— Nu vrei să speli nisipul de pe tine, micuţă sirenă?

— Nu, fac duş acasă!

— Fie, ridică el din umeri şi intră în valuri.

Anna îl privi. Se întrebă dacă Matt a locuit toată săptămîna în casa domnului Everett. Dar nu-şi amintea să-i fi văzut hainele pe undeva.

Împături prosopul de baie şi strînse resturile în coş. Îşi trase bluza şi îşi căută sandalele. Se aşeză pe o stîncă şi studie cu atenţie pe cei de pe plajă. Nu departe văzu o pereche de îndrăgostiţi. Acum opt ani şi eu făceam la fel, gîndi ea.

Matt veni spre ea. Trupul zvelt strălucea acoperit de picături de apă. Era atrăgător şi sexy. Orice femeie s-ar simţi atrasă de un asemenea bărbat. Da, Matt era un bărbat periculos. Pentru dînsa însemna dureri şi supărări. Dusă pe gînduri, Anna scria cu degetele pe nisip. Era oare în pericol slujba tatălui ei? Mai putea să suporte încă o lună prezenţa lui Matt lîngă ea?

— Eşti o fată harnică, observă el.

Anna se ridică. Se îndreptară tăcuţi spre casă,

fiecare cu gîndurile sale. La intrare, Matt îşi luă rămas bun şi plecă în grabă. Anna intră ameţită în casă. Se simţea mizerabil. Un lucru era clar — dacă renunţă la serviciul ei, pierde totul. Îşi iubea profesia cu obstinaţie.

Gata, spuse ea, acum la duş! Apa rece îi spălă firele de nisip care se lipiseră de piele. Se înroşise ca un rac. Începu să rîdă - culoarea nu era tocmai sexy. Îşi şamponă părul.

De-ar fi în stare să scape la fel de uşor şi de Matt! Deodată auzi ţîrîitul telefonului.

— Ah, chiar acum şi-a găsit!

Cu trupul ud alergă spre telefon. Domnul Everett îi spusese că o va suna şi de aceea nu stătu nici o clipă pe gînduri.

— Alo, spuse ea cu vocea întretăiată.

După o pauză mai lungă se auzi un glas foarte cunoscut.

— Anna, ce-ai păţit? Ce s-a întîmplat?

— Nimic.

Anna tremura, dar încerca să aibă un ton natural.

— Ascultă, regret dacă te-am supărat cu ceva. Plîngi?

Într-un fel, da, gîndi ea. Cum de i-a trecut aşa ceva prin minte?

— Nu m-ai supărat, minţi ea. Eram sub duş. Ce doreşti?

— Am uitat documentele. Ne putem vedea la biroul lui Sanchez într-o jumătate de oră. În compensaţie, eşti invitata mea la masă. Ştiu un restaurant drăguţ, o să-ţi placă.

A închis aşa de repede, încît nu mai avut timp să-l refuze. Va mai reflecta. Merse mai întîi la duş, apoi îşi unse pielea cu o loţiunea specială. Apoi vru să-l sune pe Matt, dar nu reuşi să-l prindă. În timp ce se aranja şi se farda, se gîndea dacă Matt plănuise cele întîmplate. Dar nu află un răspuns. Nu îşi propusese să iasă undeva şi nu avea la ea decît o rochie bleu de vară. Îşi lăsă părul să-i cadă pe umeri, luă sandalele într-o mînă şi merse la maşină.

În această seară va merge să se întîlnească cu Matt, nu se mai putea face nimic, dar luase hotărîrea să-i spună în faţă că relaţia dintre ei trebuie să fie numai pur oficială.

Capitolul VI

În drum spre Matt, Anna îşi ticlui discursul: Matt, este ridicol, nu trebuie să ne mai vedem. Nu, nu mergea. Sau: Matt, hai, gata cu joaca. Suna aiurea de tot. Nu avea de gînd să fie ridicolă.

Cînd ajunse în faţa firmei Sanchez Corporation, mai căuta cuvintele potrivite. Parcă maşina şi zări alături un alt automobil şi o femeie elegantă lîngă el. Sigur era vorba despre Lolita. Erau puţine femei cu părul roşcat. Părea că se grăbeşte.

Anna intră în birou şi-l zări pe Matt la fereastră. El continuă să stea cu spatele şi să privească în gol. Anna tuşi uşor.

— Stai jos, vin acum, spuse rece Matt, fără a se întoarce.

Ea se mîhni de faptul că el continua să nu o privească, în timp ce i se adresa. Considera că este prea mare onoarea de a fi politicos cu ea? În sfîrşit, Matt catadicsi să se întoarcă cu faţa. Era palid. Ceva nu era în regulă. Nu-l mai văzuse aşa. Fusese foarte bine dispus întreaga zi. Anna îl privi uluită.

— Scuze, Anna. Unde sînt documentele?

Ea scoase cu grijă hîrtiile din mapă şi i le înmînă.

— Care este problema? Te pot ajuta cumva? întrebă ea nesigură.

Matt se lăsă în fotoliu. Era deprimat. Într-un tîrziu ridică privirea.

— Nu, acum nu este nevoie. Să ne uităm repede prin hîrtii, ca să pot să le semnez. Apoi mergem la restaurant să luăm cina.

În timp ce semna se mai calmă puţin. Termină de scris şi se lăsă confortabil în fotoliu. Apoi îşi trecu mîna prin păr.

— Matt, nu mai este nevoie să mergem la restaurant. Mai ales astă-seară. Nu este neapărat...

— Ba da, vreau să iau masa cu tine în seara aceasta. Trebuie să fim împreună, am nevoie de tine...să-mi stai în preajmă.

Nu mai spusese aşa ceva! Acceptă imediat. Matt o privi cu recunoştinţă. Anna simţi cum inima îi bate din ce în ce mai tare. Cum l-ar putea uita pe acest bărbat?

— Ce mai aşteptăm? întrebă Matt şi o luă pe Anna de braţ.

— Cum doriţi, alteţă, zîmbi Anna.

— Ţi-au plăcut dintotdeauna scoicile, îşi aminti Matt, parcînd automobilul Annei.

Faţada localului era înlocuită de un uriaş acvariu. Fascinată, Anna admiră peştii minunat coloraţi. Îl auzi pe Bob chemînd-o ca prin vis. Privi în jur şi îl descoperi alături de Lolita la bar.

— Hei, ce faceţi aici? întrebă ea mirată.

— Aniversăm, răspunse Bob. A treia aniversare.

Anna îi privi pe amîndoi. Se cunoşteau abia de trei săptămîni... Înţelese...

— Felicitările mele!

— Mulţumesc.

Bob o privi pe Lolita cu admiraţie.

— Nu-i aşa că este o tipă formidabilă?

Anna dădu din cap în semn de aprobare. Lolita şi Matt purtau o discuţie foarte serioasă.

Deodată îşi aminti de ei doi şi spuse:

— Scuzaţi. Aveam de lămurit cîteva chestiuni. Să toastăm în sănătatea noastră, a tuturor.

Matt continuă să fie foarte tăcut.

La un moment dat, Anna o întrebă pe Lolita.

— Este adevărat că sînteţi împreună?

— Da, răspunse Lolita suspinînd. Este un om minunat.

Anna privi roşcata superbă, suplă şi foarte atractivă şi pe Bob, care, mai degrabă era un tip total nesemnificativ.

— Ştiu că din exterior părem cam nepotriviţi. Dar Bob este primul bărbat care mă iubeşte pe mine, nu aspectul meu exterior. Pentru el nu sînt doar o păpuşică şi de aceea îl iubesc.

— Îţi doresc mult noroc.

O îmbrăţişă şi voi să plece. Dar Lolita o reţinu.

— Încă o clipă, Anna. Vrem să-ţi spunem ceva.

Faţa ei era foarte serioasă.

— Este vorba de Matt. Îl cunoşti de mult, aşa este?

— Da.

— Încă îl mai placi, deşi nu vrei să recunoşti.

Anna aprobă dînd din cap.

— Bine. Îl cunoşti pe prietenul lui cel mai bun,

Johnny?

— Nu, dar am auzit de el.

— Acum cîteva zile a murit într-un accident. Matt a aflat abia acum.

Deci acesta era motivul tristeţii lui Matt. Nu avea nici o legătură cu ea.

— Anna, continuă îngrijorată Lolita. Eşti singura persoană care-l poate ajuta. Este la capătul puterilor. Dar nu se confesează nimănui. Are nevoie de cineva cu care să stea de vorbă, care să-l înteleagă.

Anna dădu tăcută din cap.

— Voiam să vă dăm dispărute, spuse Bob, cînd cele două femei se întoarseră la masă.

Matt tăcea.

— Matt, bătrîne, nu-mi vine să cred că te văd!

În faţa mesei lor stătea un bărbat foarte înalt şi în acelaşi timp foarte solid. Boneta sa albă arăta că era bucătar şef.

— Billy, vechiul meu prieten!

Ochii lui Matt se luminară. Colosul îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Credeam că te învîrţi doar în cercuri înalte şi ai uitat de vechii tăi prieteni.

Billy rupse o felie de pîine.

— Ce tîmpit! spuse mormăind Matt.

Billy îi salută din priviri pe Bob şi Lolita, apoi o zări pe Anna.

— Spune-mi Matt, nu cumva este... fata aceea...

— Da, răspunse Matt absent.

— Acum înţeleg. Deci s-a întors fiul rătăcitor. Ei, în acest caz, în ceea ce mă priveşte, îmi voi da toată silinţa.

Masa a fost cu adevărat un festin. Anna observă că Bob şi Lolita voiau să rămînă singuri. Visătoare, îi privi pe cei doi. Îi invidia, dar îi şi înţelegea. Cînd Matt achită nota de plată, iar Bob şi iubita lui se ridicară de la masă, Anna se trezi din visare.

— Matt, nu vrei să vii la mine, la o cafea sau un pahar de vin?

El păru surprins, apoi zîmbi.

— De ce nu?

O conduse la maşină şi-i deschise portiera.

— Mergi înainte, mai stau cîteva minute cu Billy. Vreau să mai vorbesc cu el.

— Matt, de ce a spus fata aceea...

— Cu ani în urmă i-am povestit despre tine. Te ştie din fotografii.

— Ne vedem acasă.

Anna porni motorul maşinii şi plecă în viteză. Ajunsă acasă îşi aruncă cît colo sandalele şi îşi dezbrăcă rochia. Avea o senzaţie de disconfort.

— Hainele nu sînt făcute pentru mine! spunea încet, intrînd în dormitor.

— Aici ai dreptate!

Speriată se întoarse.

— Matt, cum ai intrat?

— Scumpa mea, spuse Matt, ţinînd într-un deget legătura de chei. Să nu le mai laşi pe afară.

O privi învăluitor.

— Nu, hainele nu sînt pentru tine...

Anna trecu pe lîngă el şi intră în bucătărie să pregătească cafeaua.

Auzi ritmurile unui vals. Matt a pusese unul dintre discuri. Fără a-şi da seama, Anna se legăna în pasul muzicii.

— Îmi place să te privesc dansînd!

Anna îl privi îndelung şi văzu din nou acea lucire plină de înţelesuri din ochii lui Matt.

— Vino, spuse Matt, stai aici, lîngă mine.

Anna îl urmă. Spera ca în această seară să găsească ocazia să vorbească şi despre trecut. Pe masă se aflau două pahare cu vin.

— Cafeaua o bem mai tîrziu, să ne aşezăm mai comod.

Matt îi mîngîie părul.

— Matt, Lolita mi-a povestit despre Johnny.

Ezita, temîndu-se ca nu cumva Matt să o înţeleagă greşit.

— Doamne, era cel mai bun prieten al meu...

Îşi acoperi faţa cu palmele. Multă vreme

rămase aşa.

Dintr-o dată, Annei i se păru că nu mai este nimic important pe lumea aceasta decît acest om minunat. Matt. Acum Matt avea nevoie de ea. Îl cuprinse cu braţele şi îl trase uşor spre ea. Răvăşit, Matt o îmbrăţişă şi îşi lipi capul de sînul ei. Anna îl mîngîia pe păr.

Dintr-o dată Matt se ridică în picioare şi spuse:

— Tu mă cunoşti bine. Nu mai ştiu încotro s-o iau. Noaptea mă deprimă. Din acest motiv am renunţat la profesia de medic şi am plecat în cercetare. Nu puteam suporta ca viaţa oamenilor să depindă de mine.

— Vrei să-mi povesteşti despre Johnny?

Cu mare atenţie, Anna ascultă povestirea lui Matt despre frumoasa lor prietenie, despre glumele lor copilăreşti. Ajunse la anii de facultate. O partea din evenimente le ştia. Dintr-o dată tresări. Matt vorbea tocmai de noaptea cînd ea l-a părăsit.

— Păcat că nu l-ai cunoscut pe Johnny. Era la mine în cameră cînd ai plecat.

Ar fi dorit ca Matt să înceteze să mai vorbească despre asta. Totuşi asculta tăcută.

— În acea noapte vorbeam despre tot felul de chestii. Îmi amintesc bine că vorbeam despre o fată care se tot ţinea de mine. O cunoşti — Marybeth.

— Marybeth, şopti Anna.

Doamne! Cum l-am nedreptăţit pe Matt!!

În toţi aceşti ani crezuse că era vorba despre ea.

— Johnny a fost un prieten fantastic, continuă Matt. După ce m-ai părăsit, numai cel de sus ştie cîtă nevoie aveam de un prieten.

Se opri aşteptînd parcă un cuvînt de la Anna, dar aceasta rămăsese tăcută. Întîi să termine el de povestit, apoi îi vine şi ei rîndul...

Ea începu să-i maseze uşor umerii. Simţea cum iubirea pentru el era fără margini...

Încetul cu încetul, Matt îşi revenea.

Cîte gînduri nedrepte despre el în toţi aceşti ani, se gîndea îndurerată Anna.

Matt o cuprinse de umeri şi o privi adînc. Apoi îi atinse buzele şi o sărută cuprins de un foc mistuitor. Fără a o slăbi din strînsoare o aşeză cu grijă pe canapea.

— Matt, trebuie să vorbim...

— Mai tîrziu, şopti el şi mîinile lui o căutau frenetic.

O mîngîie întîi pe gît, apoi pe sîni... Avea sînii ca nişte cupe din care poţi sorbi fericirea. Apoi,

Anna simţi cum mîinile lui alunecau tot mai mult, trezind în ea sentimente demult uitate. Încet, îi scoase rochia iar Anna îi desfăcu cămaşa. Voia să-l simtă mai aproape.

— Anna, eşti superbă, şopti el şi-i mîngîie pielea mătăsoasă.

Îi scoase cămaşa şi îl sărută pe piept pînă cînd Matt nu mai rezistă şi o prinse într-o îmbrăţişare pătimaşă. Mîinile lui o căutau cu frenezie. O sărută îndelung pe buze şi Anna îi răspunse cu aceeaşi pasiune. Îl dorea. Simţea în tot trupul o dorinţă nepotolită.

— Te iubesc, Matt, chiar de-ar fi doar pentru o singură noapte.

Dintr-o dată el se opri. Se ridică în picioare. Pasiunea nepotolită fu înlocuită de o furie fără margini.

— Ei, nu!

Respiraţia i se precipită.

— Nu, nu merge aşa...

Era pentru a doua oară cînd Anna îi privea uluită mîinile, care încheiau nasturii de la cămaşă şi fermoarul de la pantaloni. Îl dorea. De aceea, fără a mai avea nici o mîndrie îi spuse cu o voce rugătoare:

— Te rog, Matt... şi întinse braţele spre el.

Matt o privi lung, apoi scutură din cap. Vocea lui suna ca un clopot spart.

— Anna, am sperat că de data aceasta va fi altfel. Dar se pare că m-am înşelat amarnic.

— Matt...

— Mereu m-am gîndit la tine, te-am dorit... Se vede limpede ce prost am fost, cel mai mare care există.

O privea fix şi deodată Anna se simţi jenată să stea în faţa privirilor lui dezbrăcată. Îşi acoperi sînii cu rochia.

Ce nu-i convenea? Despre ce vorbea el? Ofensată, îl privea încercînd să afle care este misterul.

— Dumnezeu îmi este martor... Dacă am nevoie să fac amor mi-e suficient să merg în oraş. De la tine am dorit însă altceva. Am sperat ca în această noapte să dispară toate barierele care s-au înălţat între noi.

Neîncrezătoare, Anna îl privea neînţelegînd nimic.

— Matt, despre ce vorbeşti?

— Nu pot pur şi simplu să uit. Cît de mult aş dori.

Anna încercă să priceapă. Matt merse spre uşă şi o deschise. Mai privi încă o dată în urmă şi spuse:

— M-ai luat de fraier prima oară şi mi-am jurat ca a doua oară să nu te mai las. Păstrează-te pentru dragostea şi patul altora. Eu te-am vrut pe tine, dragostea ta... tot ce erai tu...

Cînd, în sfîrşit, a înţeles vorbele lui, Matt plecase demult. Pocnetul uşii închise îi rămase dureros de viu în urechi. Fugi la uşă şi-l strigă, dar nu primi nici un răspuns. Oftă. Lacrimi mari, amare, de singurătate îi curgeau pe obraji. Din nou şi definitiv a pierdut totul. Tot timpul el a crezut că nu-l iubeşte cu adevărat, că era doar unul dintre admiratorii ei.

Acum putea doar să încerce să-l sune. Formă numărul lui, dar Matt nu era acolo. Sau poate ştia că era ea şi nu dorea să-i răspundă. Privi paharul pe jumătate plin. Zîmbi amar şi îl duse la gură.

— Pentru Anna, micuţa sirenă care nu a plecat la timp în valuri...

Sorbi vinul, se ridică şi merse în dormitor. Se simţea fără nici o putere. Stinse lumina, se întinse pe pat şi închise ochii.

Capitolul VII

Anna se trezi dintr-un somn chinuitor şi privi ameţită la ceas. Era două noaptea. Se auzi un pocnet. Aproape adormită se ridică din pat. Înţelese apoi că acest pocnet era de fapt o bătaie în uşă.

Sări iute, trase halatul de baie şi se grăbi spre uşa de la intrare. Bătaia în uşă conteni. Voi să plece înapoi în dormitor, dar auzi o voce cunoscută.

— Anna?

— Matt, tu erai?

— Deschide, te rog!

Anna ezită un moment, apoi îi deschise uşa.

Stătea ca hipnotizat în faţa ei.

— Nu am putut pleca...

— Nu, şopti ea şi întinse braţele spre el.

— Trebuie să aflu, spuse el, neschiţînd nici un gest că ar dori să intre.

— Ai crezut cu adevărat ce-ai spus mai devreme?

— Ce anume? întrebă ea uluită şi braţele îi căzură neputincioase.

— Ai spus că mă iubeşti. Vorbeai serios?

Anna tăcu o clipă, apoi continuă liniştită.

— Te-am iubit mereu, nu am întîlnit pe nimeni care să te poată înlocui.

— Atunci, de ce? De ce m-ai părăsit?

— Ah, Matt... a fost o mare prostie... a fost doar vina mea.

Înainte de a mai face un pas, el o prinse şi o strînse la piept. O sărută pătimaş. Apoi o duse în camera de zi.

— Să continuăm discuţia.

— Nu, murmură ea, luîndu-l de mînă şi mergînd spre dormitor. Aici.

Matt se opri şi Anna se întoarse cu faţa spre el.

Fără un cuvînt începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă şi apoi tremurînd îi desfăcu fermoarul

de la blugi.

— Doamne Sfinte, Anna, nu mă mai privi aşa...

Matt simţea cum este cuprins de o dorinţă fierbinte.

Anna îl trase spre pat, îşi smulse halatul şi privi mulţumită cum Matt fremăta. Mîinile lui îi cuprinseră sînii, îi sărută, îmbătat de parfumul ei, vîrfurile rozalii, pînă cînd Anna îşi opri respiraţia şi suspină adînc.

Matt o întinse cu grijă pe pat. Anna se juca cu degetele în părul lui des. Ca un arc, Matt se ridică în picioare şi începu să se dezbrace cu mîinile tremurînde. Anna întinse braţele tematoare spre el. Matt stinse lumina şi se culcă alături de ea. Simţind căldura trupului bărbătesc, Anna crezu că se pierde. Se lipi de el. Mîna lui mîngîia pielea netedă şi fină, iar Anna tremura de dorinţă.

Mîngîierile lui Matt erau un dulce chin. Îi cercetă îndelung fiecare părticică a trupului, ducînd-o spre extaz. Anna îşi strecură mîna între trupurile lor şi, timidă, îi cuprinse bărbăţia în palmă. Privindu-l în ochi, îl mîngîie, întîi uşor, apoi din ce în ce mai provocator. Matt nu se mai putu abţine, se lăsă greu peste ea şi o penetră, impunîndu-i un ritm sălbatic. Timpul părea că s-a oprit în loc. Anna trăi un orgasm nemaîntîlnit. O fericire fără margini.

Într-un tîrziu îşi reveniră şi stăteau strîns îmbrăţişaţi şi satisfăcuţi unul lîngă altul.

Anna închise ochii. Aproape că adormise cînd Matt începu să o mîngîie pe mînă. Deschise încet ochii.

— Anna, spune-mi, ce s-a întîmplat atunci, cînd, fără un cuvînt, ai plecat? Eram nebun de furie şi de deznădejde. Cînd Marybeth mi-a vorbit despre sarcina ta am crezut că-mi ies din minţi de teamă pentru tine. Abia acum, mult mai tîrziu, am aflat că n-ai născut copilul. Şi am avut convingerea că l-ai avortat. Te-am urît atunci. Sau, măcar, am încercat.

Dus pe gînduri, Matt se juca cu o şuviţă blondă din părul ei. Anna încercă să-i explice.

— Nu spune nimic, Anna. După un timp am început să înţeleg că nu pot cere unei femei să-mi crească singură copilul. Dar tot nu am înţeles de ce-ai fugit de mine?

Chipul său era umbrit de un amestec de durere şi deznădejde.

— De ce, Anna?

Ea tăcea. Anii pierduţi nu mai puteau fi aduşi înapoi, dar merita să încerce să-i dea o explicaţie.

— Dar, înainte de toate, nu am rămas însărcinată. Mă înşelasem.

Matt o privi fără să înţeleagă.

—Dacă prietena mea ţi-a spus că aş fi însărcinată, mă mir că a uitat să-ţi comunice ulterior că a fost alarmă falsă. Îi spusesem doar!

— Nu, vorbi Matt ca pentru sine. Acest lucru nu l-am aflat.

— Venisem din vacanţă şi alergam spre tine. Te-am auzit vorbind cu Johnny despre o fată şi am crezut că este vorba despre mine. N-am putut suporta nici măcar umilinţa de a-ţi cere o explicaţie... după ce am auzit ce spuneai despre mine, sau aşa credeam eu...

— Oh, Doamne!

Matt suspină adînc şi o luă în braţe.

— Cum ai putut crede asta? De cîte ori ţi-am spus că te iubesc!

— Atunci eram tînără şi fără experienţă. Voiam să afli că aştept un copil de la tine. Dar vorbele tale m-au scos din minţi. Nu voiam să te mai văd. Inima mea era sfîşiată.

Matt tăcu. O strînse cu putere în braţe. Anna îl mîngîie uşor pe obraz.

— Apoi am fugit într-un suflet în cameră. Marybeth era acolo şi i-am spus că vreu să plec. Ea ştia pe cineva care m-a dus în aceeaşi noapte în Arizona. În două ceasuri eram gata pe drum.

Anna îi aruncă o privire nesigură.

Matt era tulburat şi tăcut. Se desprinse din îmbrăţişare şi se lăsă pe spate. Privea fix în tavan. Anna fu cuprinsă de o senzaţie de frig. Ar fi vrut să-l roage să o ia din nou în braţe, dar nu spuse nimic şi îşi trase cearşaful pînă sub bărbie. Aştepta.

— Ce-ai făcut în Arizona? Ce s-a petrecut atunci?

Se lăsă o tăcere încordată. Cum să-i povestească, de unde să înceapă, cum să-i spună cît de mult a dorit să-l uite? Dacă dorea ca relaţia dintre ei să continuie, ar trebui să înceapă cu începutul. Dacă o iubeşte cu adevărat, va înţelege.

— Eu... am încercat să te uit, Matt. Am găsit alţi prieteni. Dar mereu constatam că nu puteam să te şterg din amintire. Pentru nici unul nu am simţit ceea ce am simţit pentru tine. Viaţa mea era fără sens.

Matt continua să tacă şi să privească în tavan.

De-ar spune ceva, se gîndea în sinea ei Anna. Neputînd suporta tăcerea, ea continuă:

— La un moment dat am reuşit să înţeleg că nu făceam decît să fug de mine. De aceea am început să-mi caut de lucru. Am primit orice post care mi se oferea. Am făcut cursuri de drept la seral. Apoi m-am întors în California şi m-am pus

pe învăţat. Peste doi ani voi termina facultatea.

— Şi vei fi un avocat al naibii de bun, Anna.

Se întoarse spre ea şi o luă în braţe. O sărută pe frunte şi îi şterse lacrimile de pe obraz. Vocea lui era emoţionată.

— Atîţia ani pierduţi din cauza unei neînţelegeri. Eu crezusem că m-ai părăsit din cauză că nu doreai să fii prea mult timp legată de mine. Trebuie să afli că aş fi făcut totul pentru tine şi pentru copil. Cît am încercat să te uit! Dar îmi aminteam de iubirea noastră şi cît de mult ne potriveam unul cu celălalt...

Matt o sărută uşor. Anna se lipi strîns de el. Ar fi vrut să mai facă dragoste. Matt ridică ochii şi o privi lung.

— Ciudat cum au evoluat lucrurile. Nu aveam habar că te-ai întors la Los Angeles, dar am auzit de un proiect şi de tatăl tău. Atunci cînd mi-a povestit de fiica lui, am înţeles că este vorba despre tine.

Matt se opri. Inima Annei bătu cu putere. Îl mîngîie uşor pe faţă.

— Eram curios să aflu ce s-a ales de tine. M-am gîndit să mă răzbun, să te fac să suferi cum am suferit şi eu dar, cînd te-am văzut, am simţit că te mai doream încă. Era aproape o durere, ca şi cînd nici nu m-ai fi părăsit.

— Matt...

— Să continuăm. Am pus la cale acest weekend. Am vrut să te răsfăţ, să te conving să reînnodăm relaţia. Dar s-a întîmplat altfel...

Se juca cu lobul urechii, dezmierdîndu-l.

— Voiam să facem dragoste, cînd, la un moment dat tu ai spus că mă iubeşti, chiar de-ar fi pentru o noapte. M-a cuprins teama că te pierd. Aproape că te-aş fi lovit, nu mai ştiam de mine... Am fugit...

Anna îşi puse capul pe umărul lui.

— Şi eu la fel, Matt...

— Apoi am priceput. Mi-am amintit că ai spus că mă iubeşti. De aceea m-am întors. Îţi jur că aveam de gînd numai să-ţi vorbesc... însă, cînd m-ai adus în dormitor...

— Da, murmură ea. Te-ai supărat îngrozitor.

Rîse uşor.

— Serios, Anna. Trebuie să afli ceva, apoi consider subiectul închis. Nu pot să mă împac uşor cu gîndul că te-au iubit şi alţi bărbaţi... dar nu am fost nici eu un sfînt. Dar acum o vom lua de la capăt, dacă eşti şi tu de acord... Da?!

Se aplecă şi o strînse în braţe. Ea îl sărută cu acea pasiune nepotolită care o chinuise timp de opt ani. Făcură dragoste cu sălbăticie şi disperare, parcă pentru a recupera toţi anii în care au stat departe unul de altul.

Capitolul VIII

Anna scoase mîinile afară de sub cearşaf. Iarăşi venise motanul şi o gîdila cu blana lui moale. Voi să-l alunge din pat, dar constată că era de fapt altcineva care nu semăna cu Brandy. Îşi aminti de noaptea trecută. Ceva îi ţinea piciorul strîns. Rămase cu ochii închişi, ca şi cum ar fi dormit. Matt o luă în braţe.

—Mm, ce frumos miroşi. Îmi place parfumul tău, şopti el.

—Şi mie îmi plac picioarele musculoase şi cu păr, răspunse ea şi se încolăci ca o liană de

trupul lui.

— Te dau jos din pat, glumi el într-un tîrziu. Ştii că din cauza ta am ratat o întîlnire importantă? O noapte cu tine, doamna mea, este suficientă pentru a tulbura viaţa unui bărbat.

Anna rîse, sări din pat şi îşi întinse braţele.

— Dumnezeule, Anna, dacă mai faci aşa, vom rămîne toată ziua în pat să facem dragoste.

Ea îl privi şi-i citi în ochi dorinţa fără margini. Plecă în baie rîzînd. În trecere, ridică halatul de baie şi aruncă o privire în oglindă. Îl văzu pe Matt. Stătea întins pe spate în pat, cu mîinile sub cap. Privirile lor se întîlniră şi Anna văzu că Matt o privea cu o nesfîrşită iubire.

Intră în baie. Deschise duşul. Simţind apa călduţă pe trup, începu să se gîndească la întîmplările din ultimul timp. Oare cum va evolua relaţia ei cu Matt? Desigur că îl dorea ca amant, dar acest lucru o va mulţumi şi în viitor? Ei, să nu-şi mai bată capul cu asta. Noaptea a fost minunată şi nu voia să umbrească cu alte gînduri frumuseţea ei. Îi făcea plăcere să-şi amintească fiecare clipă a acestei nopţi pline de pasiune şi dezmierdări. Dintr-o dată ţipă. Simţi o mînă care pătrunse dincolo de perdeaua de plastic.

— Îmi pare rău că te-am speriat, zise Matt şi intră şi el sub duş.

— Ce faci?

— Ţi-am adus ceva!

Îi întinse un trandafir de culoare roz care îşi lăsă trist capul în jos, sub jetul de apă călduţă.

— Eşti nebun, îi spuse ea în timp ce el o acoperea cu spumă.

— De unde l-ai luat?

— L-am cules de pe balcon.

— Poftim?!

— Pentru tine am cules un trandafir, spuse el cu un aer festiv.

— Dar de ce, Matt? întrebă ea privind floarea ce se ofilise.

— Pentru că, spuse Matt pe un ton serios, un bărbat aduce mereu flori femeii pe care o cere în căsătorie.

Stăteau faţă în faţă. Apa curgea pe trupurile lor goale. Anna se simţi uşor ridicolă, dar foarte fericită.

— Oh, Matt, eşti chiar nebun. Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să facă o astfel de cerere sub duş.

— Şi nici o altă femeie, în afară de tine nu ar fi acceptat. Cred că am procedat bine, micuţa mea sirenă. Te iubesc.

Se îmbrăţişară îndelung şi se acoperiră unul pe altul cu sărutări sub duşul deschis la maximum.

Mai tîrziu, în timp ce era în ea, Matt îşi dădu seama că nu se va putea sătura niciodată de trupul ei şi nici nu va mai putea trăi fără ea. O privea cum i se dăruieşte şi înţelese că şi ea simţea acelaşi lucru. Îi înăbuşi ţipătul de extaz cu un sărut fiebinte, apoi o ţinu strîns lipită de el. Pînă îşi reveniră o mîngîie neîncetat şi îi şopti vorbe de dragoste.

După un timp se îmbrăcară şi începură să facă ordine prin casă.

Anna îl trimise pe Matt în sufragerie, în timp ce ea punea lenjerie proaspătă. Nu va putea nicicînd să uite acest loc minunat. Cu multă grijă întinse cuvertura. Niciodată nu mai trăise aşa o noapte. Era unică. Fredonînd merse la bucătărie să spele vasele.

Îşi turnă apoi o ceaşcă de cafea. Pregătise o cafetieră plină pentru Matt.

— Am făcut ordine în sufragerie, doamna mea.

Anna se sperie şi îi spuse:

— De ce mă tot sperii venind pe furiş?

—Regret, mîrîi Matt. Dar aşa eşti mai seducătoare. Ţi-a plăcut şi ţie noaptea trecută,

nu-i aşa? O luă în braţe şi o mîngîie pe tot trupul. Cînd ajunse să o sărute pe gît, Anna simţi cum se înfioară şi se desprinse din îmbrăţişare.

— Asta nu, Matt Marshall. Abia am făcut patul.

Matt se aşeză la masă şi îşi turnă o ceaşcă de cafea.

— Abia te-am cerut de nevastă şi te comporţi deja ca una adevărată.

Anna zîmbi.

— Ce crezi, poţi veni acum cu mine la Tahoe? întrebă el direct.

— Şi de ce ar trebui să vin?

— Pentru că eu voi lucra acolo timp de trei săptămîni şi vreau să fim împreună.

Vocea lui era deosebit de serioasă. Anna sorbi din cafea şi se gîndi.

— Matt, mai devreme de vineri nu pot. Şi chiar şi aşa, trebuie să discut cu domnul Everett. Mai am de susţinut un examen pregătitor săptămîna care vine. Nu pot spune acum, dacă voi putea. Anna se uită la faţa lui Matt. Se vedea clar că nu-i făcea plăcere faptul că nu puteau fi alături. Dar aşa se va întîmpla şi în viitor. Da, poate era mai bine să clarifice de pe acum. Anna aştepta tăcută răspunsul lui.

— Aşa deci, Anna. Nici nu mă aşteptam să laşi totul baltă şi să vii cu mine. Voi sta trei săptămîni

la Tahoe, poate vei găsi vreodată timp să vii să mă vezi.

Îşi trecu mîna prin păr, apoi rîse.

— Acesta este primul duş rece!

— Dumnezeu ştie, murmură Anna.

Îl întrebă apoi cum vede el viitorul lor. Desigur, amîndoi îşi vor continua cariera şi aceasta presupune o viaţă oarecum trăită separat.

— Vom găsi timp pentru toate, vorbi Matt. Faptul că eu sînt mereu pe drumuri, iar tu eşti foarte ocupată, sînt chestii pe care le vom rezolva împreună. Nu va fi uşor. Dar se poate încerca. Şi cu asta am tăiat acest punct de pe ordinea de zi.

Anna ezită puţin, apoi zîmbi şi se declară de acord. Urmară alte întrebări, ca de exemplu.

— Copii.

— Vrem copii?

— Tu nu?

— Te-am întrebat! Trebuie să-mi răspunzi sincer. Aş putea să înţeleg şi să accept faptul că nu doreşti copii. Vei face carieră, iar copiii sînt nişte drăgălaşi egoişti. Se îmbolnăvesc cînd ţi-e lumea mai dragă, vor mereu să le dai atenţie şi mereu îţi dau planurile peste cap.

— Totuşi mi-ar place cîteva exemplare. Dacă şi tu eşti de acord.

Anna aştepta răspunsul încordată ca un resort. Matt se ridică în picioare şi merse în spatele ei.

— M-aş bucura foarte mult, dar numai dacă şi tu eşti de acord.

Nu doresc să te forţez. Trebuie să reflectăm bine, pentru că odată aduşi pe lume nu mai putem da înapoi. Anna se întoarse cu faţa spre Matt şi îl sărută uşor.

— Matt, îţi mulţumesc că mă poţi înţelege.

El rîse cu poftă. Îşi întinse braţele şi o întrebă:

— Nu vrei să te muţi la mine? Locuinţa mea din Los Angeles este foarte aproape de biroul tău. Avem trei dormitoare, trei băi, poţi să te aranjezi cum doreşti.

— S-a făcut.

Anna strînse ceştile şi le duse la chiuvetă.

— Eu le şterg, spuse Matt şi apucă una din ceşti.

Duşi pe gînduri făceau ordine. Anna se întreba dacă el va fi mereu aşa de săritor. Matt parcă-i citi gîndurile:

— Vezi tu, eu sînt de fapt, un tip casnic. Spăl, gătesc. Toate îmi plac, în afară de pisici...

—Ah, Dumnezeule!

Anna rîdea.

—Am un motan, se numeşte Brandy. Îl voi aduce neapărat cu mine.

— Ar fi trebuit să ştiu, suspină Matt făcînd pe supăratul. Ar fi trebuit să-mi închipui că-ţi plac aceste micuţe creaturi cu păr.

—Şi dumneata, domnule, eşti o creatură cu păr.

—Dar eu nu miros urît!

—Nici Brandy, în orice caz nu prea tare. Noaptea doarme cu mine, adăugă Anna cu oarecare reţinere.

—A dormit, o corectă Matt.

— O.K., răspunse Anna. Încheiem un pact. Eu păstrez motanul, iar tu vei dormi cu mine în pat.

—Doamnă, eşti o parteneră de afaceri redutabilă.

O luă în braţe.

Era clar că mai aveau multe de discutat, dar pentru astăzi era de ajuns. Mai bine să se lase în voia sărutărilor. La numai cîteva ceasuri după această discuţie, Anna pricepu anvergura evenimentelor acestei săptămîni. Matt i-a dat cheia de la apartamentul său şi a rugat-o ca, în timp, să-şi aducă lucrurile la el şi să se aranjeze.

Înţelese că destinul său luase o altă întorsătură şi că un capitol al vieţii ei începuse. Nu era prea sigură dacă va putea face faţă acestor mari schimbări. Au petrecut împreună doar un week-end plăcut, îl iubea mult pe Matt, nu era nici o îndoială, dar va putea trăi alături de el? În acest timp amîndoi s-au schimbat mult. Acum opt ani ea era tînără, iar Matt dorea să devină medic. Atunci nu prea discutau despre viitor, iar Anna nu prea se gîndea la o carieră. Visase mereu să ajungă balerină şi poate, odată, să deschidă o şcoală de balet. Matt îşi făcea planuri şi visa un cabinet medical cu totul deosebit. Anna zîmbi gîndindu-se la aceste vise copilăreşti. Cîte s-au schimbat. Se făcuse tîrziu deja. Ajunse acasă şi îşi aminti de motan. Îl va lăsa pînă mîine la pensiunea pentru animale. Acum se va odihni. Avea un somn grozav, de parcă nu dormise nopţi în şir. Mîine se va obişnui cu ideea că va fi în curînd doamna Marshall.

A doua zi după-amiază Anna se duse la pensiunea pentru animale.

Dormise fără vise şi se simţea, după săptămîni de agitaţie, cu adevărat odihnită. În timp ce-l

aştepta pe Brandy, i-au trecut prin minte mii de gînduri. Multe i se păreau exagerate, altele mai dificile decît dădeau impresia. Amalgamul de gînduri a fost întrerupt de proprietarul acestui stabiliment care tocmai îi aducea motanul. Ochii bietului animal spuneau multe. Îi reproşau parcă faptul că îl părăsise aici ca o necredincioasă.

— Nu prea i-a plăcut la noi, explică domnul. Am încercat totul ca să se poată simţi bine, dar el a stat mereu retras, nu a mîncat mai nimic şi a privit mereu în gol. Anna se uită la motan, apoi chicoti:

— Era bine să încercaţi să-i oferiţi un pat cald şi o porţie de ficat proaspăt.

Îl puse în coşuleţul lui, achită taxa şi merse la maşină.

— Dacă nu te porţi frumos, te las în stradă şi-o să-ţi cauţi casă, mormăi ea şi-l puse pe Brandy pe banchetă, în coşuleţul său. Pentru că tot era vorba, spuse Anna, ce-ar fi dacă am merge la noua noastră casă.

Vreme era berechet. Domnul Everett îi dăduse liber. Parcă maşina în fata blocului. Îl luă pe Brandy şi intră înăuntru. În clădire erau şase apartamente. În timp ce căuta numele lui Matt, se gîndea cum se va obişnui acolo, în noua casă. Matt locuia la etajul al doilea. Anna aşeză uşor

coşuleţul şi băgă cheia în uşă. Uşa se deschise şi Anna se trezi într-un vestibul larg placat cu marmură.

În dreapta era un salon uriaş iar în stînga o sufragerie.

— Ei, ia să vedem ce mai poate fi în acest minunat apartament!

Ridică coşuleţul, trecu în salon şi ajunse în camerele din spate.

Descoperi mai întîi o cameră de oaspeţi, apoi o încăpere ce părea a fi un birou. De-a lungul pereţilor se înşiruiau rafturi de cărţi. În faţa unui cămin mare tronau cîteva fotolii confortabile din piele. Totul era foarte plăcut.

Anna zări pe biroul lui Matt o sirenă din jad. Adîncită în gînduri, se sperie cînd simţi ceva tare în spate.

— Staţi pe loc! Cît timp sînt eu aici, nimeni nu-l va fura pe Matt.

— Însă... însă... nu sînt o hoaţă. Eu sînt...

Femeia o întrerupse.

— Nu mă lua cu poveşti! Veţi rămîne pe loc pînă anunţ poliţia.

Anna răsuci capul şi văzu o mînă osoasă care apuca receptorul telefonului. Cum s-o facă să priceapă pe această femeie că aici este la ea acasă, sau, mai bine, va fi, în curînd. Dintr-o dată

Brandy scoase un mieunat jalnic. Involuntar Anna se întoarse cu faţa şi descoperi o doamnă mărunţică, de o vîrstă greu de definit, cu o şurubelniţă în mînă. Anna răsuflă uşurată.

— Ştiţi, eu sînt logodnica lui Matt. El m-a rugat să vin aici...

— Nu mi-a povestit despre nici o logodnică, răspunse femeia. Ce aveţi în coşuleţ? M-a speriat de moarte!

— Poate îl sunaţi pe Matt. Este tocmai la Tahoe. O să vă explice singur. Ne-am logodit de cîteva zile.

— Hm.

Femeia se opri înciudată.

— Ce aveţi în coşuleţ?

— Ah, este... Anna deschise capacul. El este Brandy. Vreţi să-l vedeţi?

— Nu neapărat. Nu vă cred. Dacă doctorul Matt s-ar fi logodit aş fi ştiut demult.

În acel moment se auzi telefonul. Fără a-i scăpa pe Anna şi pe motan din ochi, femeia ridică receptorul. În timp ce vorbea expresia feţei ei se modifica vizibil. De la supuşenie ajunse la slugărnicie. Evident că era Matt. După cîteva cuvinte schimbate cu Matt, bătrîna doamnă o chemă pe Anna la telefon. Se auzi vocea lui Matt:

— Ei, salut! Deci ai cunoscut-o pe doamna

Berry. Nu-i aşa că este o adevărată comoară? Cînd sînt plecat are grijă de locuinţa mea. Am uitat complet să-i povestesc despre tine. Te-a primit cum se cuvine?

Anna abia îşi stăpîni rîsul.

— Da, desigur, primirea a fost cu adevărat triumfală.

Matt rîse.

— Scumpa mea sirenă, cînd vii să mă vezi?

Anna ştia bine că răspunsul nu-i va place.

— Matt nu pot veni săptămîna aceasta... nici următoarea. Poate de vineri în două săptămîni.

Matt tăcu, apoi răspunse sec:

— Ei bine, dă-mi un telefon dacă afli noutăţi.

Anna îşi notă numărul de telefon. Îl dorea cu fiecare fibră a trupului ei. Dar nu se mai putea face nimic, se vor vedea, dar rareori. Ea dorea să trăiască pe picioarele proprii. Matt însuşi a fost acela care i-a insuflat ideea importanţei independenţei.

Cît timp discuta cu Matt nu o scăpă din ochi pe doamna Berry. Îşi luă rămas bun de la el şi constată că vocea lui suna rece şi distant. Schimbarea în atitudine a doamnei Berry nu era în măsură să o binedispună pe Anna. Se părea că inima bătrînei doamne se mai înmuiase puţin şi următoarea ei remarcă o surprinse în mod

plăcut.

— Ce-aţi spune de o ceaşcă de ceai? Cred că v-ar face bine.

Anna consideră că este mai prudent să accepte oferta de pace din partea doamnei Berry.

— Bietul animal ar trebui scos din coş, altfel iar începe să miaune.

Brandy, eliberat din strînsoare, merse drept spre doamna Berry.

Ea se aplecă şi îl mîngîie cu afecţiune.

— Bună! Ia să vedem pe cine avem aici! Sigur că ţi-a mers cam prost astăzi.

Motanul se alinta mulţumit de picioarele ei. Anna îi privi amuzată. Apoi merse cu doamna Berry spre bucătărie, ducîndu-l pe Brandy în braţe.

— Sînteţi, cu siguranţă, o femeie care pune preţ pe carieră, spuse doamna Berry, în timp ce aşeza vasul cu apă pe aragaz.

— De ce spuneţi asta? întrebă Anna.

Cuvîntul carieră părea să aibă o conotaţie specială pentru doamna Berry.

— Aveţi o privire mîndră.

— Cum?

— Aşa cum aţi auzit.

Doamna Berry turnă ceaiul în cesti.

— Fetele mele sînt la fel. Toate patru.

— Şi de ce vă deranjează?

Anna o privi fără a pricepe.

— Nu ai alte probleme decît cura de slăbire şi cariera.

Ochii negri ai doamnei Berry fulgerau. Puse ceaiul aburind pe masă.

— Eu, eu, eu...

— Altă temă nu mai cunosc. Sînt plictisitoare şi egoiste, toate patru.

Anna sorbi tăcută din ceaşcă. Habar n-avea ce se putea răspunde la o asemenea afirmaţie.

— Am patru fete — una este singură, două divorţate, ultima se căsătoreşte a treia oară.

Neîncrezătoare, doamna Berry scutură din cap. Pentru o clipă,Annei i se păru că vede lacrimi în ochii ei.

— Ei, eu vă doresc dumneavoastră şi domnului doctor mult noroc.

Poate va fi mai bine la dumneavoastră decît la fetele mele.

Doctorul are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. Dar mai întîi are nevoie de multă iubire...

Anna simţea cum acest dialog devenea din ce în ce mai incomod.

Începu să se îndoiască de hotărîrea luată. Poate era cam pripită. Aruncă o privire pe ceas şi se sperie. Era tîrziu.

— Eu trebuie să plec, altfel voi întîrzia la curs.

Se aplecă spre motan, dar doamna Berry o opri.

— Dacă sînteţi de acord, l-aş păstra aici. Mi-ar ţine companie.

Puteţi să-l luaţi mîine.

— Mulţumesc, răspunse Anna. Îi va place. Altfel ar fi rămas un timp în coşuleţ.

— Îl luaţi mîine cînd veniţi de la lucru. Vă pregătesc şi dumneavoastră ceva bun.

Doamna Berry ezită un pic apoi spuse:

— Domnişoară Anna, nu fiţi supărată pe mine pentru modul în care v-am primit. Nu aveam de unde şti...

— Am uitat, răspunse Anna. Mulţumesc pentru invitaţie. Pe mîine seară atunci.

Plecă în grabă. Seara întreagă şi a doua zi se gîndi ce a vrut să spună doamna Berry despre fiicele ei. Era oare adevărat că nu poţi fi şi o soţie bună şi un avocat de carieră. Cînd Anna trecu a doua zi să-şi ia motanul, doamna Berry o pofti la masă şi o răsfăţă cu tot felul de bunătăţi. Au discutat multă vreme Despre ce îi place şi ce nu îi place lui Matt. Anna asculta cu mare atenţie. Cît de puţin îl cunoştea pe Matt!

Spre sfîrşitul săptămînii avea sentimentul că nu poate să se căsătorească cu Matt. Toată sîmbăta şi duminica plănui cum să-i spună. Oare o va crede dacă-i va spune că ia această hotărîre spre binele lui? Niciodată. Nu ar putea să accepte. Parcă auzea răspunsul lui. De ce să nu-i spună mai bine că nu este pregătită suficient pentru o legătură mai durabilă. Dar gîndul de a-l pierde pe Matt aproape o înnebunea.

Oare îl putea păstra doar pentru ea, căsătorindu-se cu el? Cît timp va trece pînă se va plictisi de seri de unul singur şi de mîncare încălzită din nou. Îl va putea face să amîne nunta pînă va termina ea studiile. Dar cum va arăta relaţia lor pînă atunci?

Duminică seara Anna se afla într-un mare impas. Pe de o parte nu ar fi renunţat la Matt, pe de alta era vorba despre carieră şi timp liber. Puteau să-l mulţumească nişte sandvişuri reci la cină? O casă goală?

Doamna Berry are dreptate. Matt ar merita mai mult... o soţie bună, copii şi o casă în care să se simtă bine.

Cineva care să-l aştepte. Doar dragostea ei

nu-i era de ajuns. Ea avea scopurile ei în viaţă şi voia să le atingă. Era egoistă?

Poate, dar aşa era ea...

În acea seară nu se simţi în stare să-l sune pe Matt. Mai trecu o săptămînă şi nu discutară nimic. În duminica următoare Anna stătea în pat şi se juca cu motanul, care se liniştise în mod ciudat. A încercat de trei ori să-l sune pe Matt şi de trei ori a renunţat. Dar trebuia să-o facă. Auzi brusc ţîrîitul telefonului şi avu sentimentul că va scăpa din mîini situaţia.

— Alo, spuse ea încet.

Un moment se auzi doar o respiraţie, apoi vocea lui Matt.

— Alo, Anna. Nu crezi că era deja cazul să mă suni?

— Matt, tocmai aveam de gînd...

— Ce s-a întîmplat?

— Matt, nu merge... Nu putem să ne căsătorim. Nu ar fi cinstit Nu sînt femeia de care să ai nevoie. Amîndoi ne-am schimbat. Tu meriţi ceva mai bun.

— Ai discutat cu doamna Berry?

— Nu este vorba despre asta.

Încercările ei de a-l convinge erau nereuşite, vocea lui Matt era blîndă şi grijulie.

—Vreau să te văd, Anna. Vreau să discutăm. Presupun că biata doamna Berry te-a speriat rău. La telefon nu putem să clarificăm.

—Matt, nu merge, poate mai tîrziu...

—Mă iubeşti?

—Da.

—Atunci ia avionul spre Tahoe săptămîna care vine.

—Matt, nu pot veni.

Avea nevoie de timp, trebuia să se mai gîndească.

— Bine, atunci vin eu la tine. Nu pot crede că nu ai fost sinceră cînd am fost împreună la Santa Barbara. Spune-mi că nu m-ai înşelat.

Amintirile o podidiseră. Nu era corect faţă de Matt, trebuia să se explice.

— Matt sosesc vineri seara, spuse ea şi puse receptorul în furcă.

Faţa îi era scăldată în lacrimi.

Vineri după-masă îşi pregăti valiza şi o puse în maşină. Apoi începu să-l caute pe Brandy. Motanul văzu cum îi pregăteşte coşul şi de aceea dispăru fără urmă. L-a căutat prin toată casa, prin

dulapuri, sub paturi. Brandy şedea sub canapeaua din camera de oaspeţi şi cu nici un tertip nu reuşi să-l păcălească. Anna se văzu obligată să se tîrască după el şi să-l scoată din ascunzătoare.

— Tu, prostuţ ce eşti! Te duc la doamna Berry, nu la pensiune.

Brandy nu se lăsă impresionat. Mieuna cu jale. Anna îşi netezi hainele, aruncă o privire în oglindă şi plecă.

Peste o oră şi jumătate era deja în avion şi gusta fără poftă cina. Oare ce va spune Matt? Cum va reacţiona la vorbele ei? Avionul ateriză şi

Anna îl descoperi pe Matt la ghişeu. Îl văzu venind spre ea şi dintr-o dată uită ce avusese de gînd să-i spună. Cît de mult îl iubea pe acest om, cu care nu putea să se căsătorească. Matt o sărută uşor şi-i luă bagajul din mînă. O conduse spre maşină. Pe drum, amîndoi au tăcut. Cum ar putea să rămînă la ideea ei, dacă va sta în braţele lui? Matt anticipă întrebarea şi spuse:

— Cred că am procedat bine că am luat două camere separate.

— Bine, spuse ea simţindu-se puţin dezamăgită.

Tăcuţi, merseră mai departe. Anna privea peisajul. Munţii ce se vedeau în depărtare o

impresionau enorm. Iar locul părea un uriaş acvariu.

Parcă am fi în călătorie de nuntă, se gîndi Anna fără să vrea.

— Am ajuns.

Vocea lui Matt o trezi din visare. Parcă maşina în faţa hotelului, dădu portarului cheia, apoi o conduse pe Anna în hotel. Natural şi sigur pe el o cuprinse protector pe după umeri. Involuntar ea suspină. Atingerea lui îi dădea fiori. Matt o privi şi luă braţul de pe umărul ei. În tăcere au urcat cu liftul la etajul zece. Cînd au ajuns, Anna avu senzaţia că Matt a vrut s-o ia pe după umeri şi apoi a renunţat. Ieşiră din lift şi merseră spre camera ei. Matt deschise uşa şi-i dădu cheia. O luă şi se întrebă dacă Matt n-ar vrea să intre, dar el nu schiţă nici un gest.

Pe Anna o cuprinseră frisoanele. Era tare necăjită că nu a găsit momentul să discute cu el. Nehotărîtă, aşteptă o clipă apoi îşi văzu de treabă şi nu mai spuse nimic.

— Imediat vine băiatul cu bagajele.

Matt aruncă o privire la ceasul de la mînă.

— Este tîrziu, spuse el, dar dacă eşti de acord, mergem să mîncăm ceva. Cît timp îţi trebuie să te aranjezi? O jumătate de oră?

— Da, Matt. Astă seară avem de discutat.

— Din partea mea, putem chiar şi acum. Dar mă gîndesc că ţi-ar place să te mai destinzi puţin.

— Da, ai dreptate. Pe curînd.

Cu ochii închişi se sprijini de uşă. Se auzi un ciocănit şi crezu că este Matt. Era însă băiatul cu bagajele. Anna aruncă o privire pe hol, dar Matt dispăruse. Dădu un bacşiş celui care-i cărase bagajul şi privi prin cameră. Camera era imensă şi luxos mobilată. Patul era mare şi de jur împrejur avea draperii uşoare din voal. Ridică privirea spre tavan şi descoperi o oglindă. La celălalt capăt al camerei era o canapea încăpătoare. Întreaga cameră era în tonuri decente: roz, gri şi alb. Dintr-o dată, Anna se destinse total şi cîştigă simţul umorului. Ar fi ceva nou să faci dragoste într-o astfel de ambianţă.

Gîndul la Matt o aduse din nou pe pămînt şi îşi dori mai mult ca niciodată să facă dragoste cu el... Încercă să nu se mai gîndească. Îşi perie părul şi îşi făcu un machiaj discret. Imaginea lui Matt nu o lăsa în pace. Se simţea sfîşiată de dorinţă, dar şi de sentimentul că nu-i poate oferi lui Matt, ceea

ce el avea nevoie. La Los Angeles era parcă mai uşor să iei o decizie. Imediat ce se afla în apropierea lui, i se părură toate argumentele nişte fleacuri. Anna nu ştia dacă ar putea să-i reziste lui Matt. Îl dorea pe acest bărbat mai mult decît orice pe lume.

Capitolul IX

Anna îşi aranja rochia în oglindă cînd sună telefonul.

— Alo, răspunse ea cu vocea tremurîndă.

— Anna? Eşti gata?

Vocea lui Matt, de un timbru profund trezi din nou în ea dorinţele. Încercă să se adune şi-i spuse că imediat coboară.

— Bine, ne vedem la lift, răspunse Matt şi închise.

Se încălţă în grabă şi aruncă o ultimă privire în oglindă. Zîmbi la gîndul că ar putea fi împreună

cu Matt în imensul pat cu baldachin de culoare roz. Dar buna dispoziţie nu dură prea mult, căci gîndurile negre reveneau obsedant. Dacă Matt nu va putea înţelege? Gîndul că l-ar putea pierde îi făcea viaţa de nesuportat. Zărindu-l lîngă lift, simţi cum tot sîngele i se urcă în cap.

— Bună, micuţa mea sirenă.

Matt veni mai aproape şi o sărută pe obraz. O luă de braţ şi o conduse spre restaurant.

Anna îl studia atent în timp ce el citea meniul. Brusc, se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi insistent.

— Vrei să discutăm acum?

Anna era surprinsă de întrebarea lui. Se gîndea că ar fi mai bine să discute după dejun, cînd vor fi singuri.

— Matt, nu aici. Sînt atîtea persoane în jur, spuse ea arătînd către celelalte mese. Nu putem discuta aici problemele noastre.

— Eu credem că preferi mai mulţi oameni în jurul tău. De fapt, este problema ta, nu a mea.

Avea dreptate. Era doar problema ei. Cum ar putea să-i spună totul, cînd era atît de tulburată. I se părea că totul mersese prea repede, că nu este soţia potrivită pentru el, că momentan mai importantă era cariera ei...

— Anna, uită-te în ochii mei!

Matt se aplecă şi o mîngîie uşor pe faţă. Simţi că o podidesc lacrimile. Lăsă capul în jos.

— Anna, fetiţa mea, nu plînge! Hai să mergem acum la tine în cameră şi să clarificăm problema. Habar n-am ce-ţi trece ţie prin minte, dar măcar să încercăm.

Chelneriţa privi mirată cînd cei doi părăsiră restaurantul în grabă.

Anna deschise uşa şi intră. În spatele ei îl auzi pe Matt chicotind.

— Aici vrei să discutăm probleme serioase?

— Tu ai rezervat camera aceasta, deci să nu te plîngi.

— Să comand ceva de băut!

Anna dădu cuminte din cap. În timp ce Matt discuta cu un chelner de la room-service, Anna îşi scoase sandalele. Matt o privea zîmbind. Puse receptorul în furcă şi se aşeză comod pe canapea. Anna îşi trase un scaun.

— Deci!

— Ah, nu merge aşa. Este rîndul tău, scumpa mea. Eu îmi amintesc că am lăsat o logodnică fericită la Santa Barbara, ca acum să constat că dumneaei şi-a schimbat părerea. Şi nu pricep de ce. Nu-mi este suficient să spui că nu eşti soţia potrivită pentru mine, doar pentru că nu te crezi în stare să-mi oferi un cămin confortabil.

Avea dreptate, Matt. Totuşi ea sperase ca Matt să înţeleagă totul fără prea multe vorbe.

— Ei,care este problema?

Anna oftă.

— Matt nu pot să mă angajez în aşa ceva. Mai am de învăţat încă un an şi nu este păcat să pierd examenul? Şi aşa lucrez în fiecare după-amiază şi de trei ori pe săptămînă lipsesc seara de acasă.

— Şi crezi că m-ar deranja?

— Nu cred că ar fi corect faţă de tine. Nu voi avea timp să mă ocup de tine, nici acum, şi poate nici mai tîrziu.

— Am spus eu că pretind să-ţi răpesc tot timpul?

— Nu, dar... tu ai nevoie de cineva care să fie acolo cînd vii acasă, să-ţi gătească, şi să te aştepte seara...

— Asta este. Doamna Berry. Ea ţi-a băgat toate trăznăile astea în cap.

— Nu, Matt! Poate şi asta, dar şi eu sînt de aceeaşi părere.

Cineva bătu la uşă. Matt se ridică şi luă tava adusă de chelner. O aşeză pe masă şi turnă vin. Din întîmplare, picioarele li se atinseră pe sub masă. Anna se retrase repede.

— Scuze. Picioarele mele sînt pur şi simplu

prea lungi.

O invită să ia din sandişurile aduse. Anna nu se putea atinge de mîncare. Stătea îmbufnată.

— Nu mă iei în serios, Matt! De ce te-ai mai obosit să urci pînă aici, dacă numai te distrezi pe seama mea?

Matt luă un sandviş, apoi o privi adînc în ochi.

— Nu am mai fost niciodată aşa de serios, Anna. Dar îmi este foame.

Privirea lui o făcu pe Anna aproape să renunţe. Totuşi continuă.

— Matt, tu spui că nu este foarte grav dacă ne vedem mai rar, dar eu nu te cred. Aminteşte-ţi numai cît de mult te-a deranjat că nu am vrut să vin aici. Şi aşa va fi mereu. Să ne vedem în fugă şi să fim prea puţin timp împreună te va deranja mereu. Vom ajunge la certuri şi la reproşuri. Nu este bine...

— Anna, spune-mi adevărul! Mai este un alt bărbat în viaţa ta? Te-am ascultat cu luare aminte, dar dacă ar fi ceva de spus din partea mea, aş dori foarte mult să-l cunosc pe celălalt bărbat. Vreau să ştiu cu cine mă lupt.

— Un alt bărbat? Matt te iubesc şi doresc să fim împreună, dar mă tem că nu vom reuşi. Tu meriţi mai mult decît pot eu să-ţi ofer.

— Stai puţin.

Matt îi luă mîinile în mîinile lui.

— De unde poţi şti tu ce aştept eu de la o femeie?!

Anna lăsă capul în jos.

— Uită-te la mine, Anna.

Ridică încet ochii şi văzu în ochii bărbatului o infinită căldură şi dragoste.

— Mai întîi ce nu aştept.

Matt zîmbi.

— Soţia mea trebuie să fie independentă. Nu doresc să am alături o femeie care să stea ziua întreagă acasă şi să mă aştepte pe mine. Vreau ca soţia mea să fie un om pe picioarele lui. Apoi m-ar deranja să ştiu că acasă este o zmeoaică geloasă, care mereu se supără cînd sînt plecat cu afaceri.

Matt se opri, apoi completă:

— Ar mai fi multe de enumerat, Anna. Noi doi semănăm. Amîndoi am trăit după bunul plac şi avem nevoie de libertate.

Anna nu mai înţelegea. Să dea Matt de înţeles că nu are de gînd să se căsătorească? Oare se simţea uşurat că a luat ea iniţiativa? Se simţi brusc cuprinsă de o tristeţe adîncă.

— Să ne înţelegem, Anna. Îmi doresc o soţie care să poată aştepta şi două săptămîni fără să se plictisească şi să plîngă. Care să-mi fie

confident şi să aibă aceleaşi interese, să mă critice, să fie înţeleaptă, deschisă, plăcută.

O privi cu iubire nesfîrşită.

— Doresc să mă căsătoresc cu femeia care timp de opt ani nu m-a uitat. Care nu poate fi înlocuită cu nimeni.

Matt se aplecă şi o sărută uşor.

— Tu eşti singura pe care o iubesc. Da, te iubesc. Iubesc totul la tine. Îmi este indiferent dacă ştii să găteşti, să coşi sau să faci curat. Doar persoana ta mă interesează — zîmbetul tău, plînsul, succesele şi insuccesele tale. Doresc să putem împărţi binele şi răul.

— Matt, te iubesc, dar...

Anna mai avea îndoieli în această privinţă.

— Sigur că nu putem garanta. Însă faţă de alţii avem un avantaj. Nu ne avem doar unul pe celălalt, ci avem şi o serie de probleme proprii. Întîi de toate, însă, ştiu că ne iubim.

Anna îl privi. Dintr-o dată nu mai avea nici o îndoială. Îl iubea pe acest om, cu el se va căsători. Chiar de-ar fi probleme, vor fi depăşite.

— Deci?

— Tu crezi că vom reuşi, Matt?

— Nu cred, sînt convins.

— Aşa să fie.

Anna îi luă faţa în palme şi-l sărută pe buze cu

infinită dragoste.

Se desprinseră din îmbrăţişare şi pentru o clipă se lăsă tăcerea.

Matt şopti:

— Mai bine mănînc toată viaţa sandvişuri reci decît să dorm singur...

— Eşti nebun, Matt Marshall, dar te iubesc aşa cum eşti.

Matt o privi în tăcere, apoi o întrebă:

— Cînd?

— Cînd ce?

— Cînd ne căsătorim?

Anna pătrunse înţelesul cuvintelor lui. Nu mai putea da înapoi.

— Cînd doreşti tu.

— Nu vreau să-ţi forţez mîna. Ce-ai zice mîine?

— Cum, aşa repede?

La auzul acestor vorbe, Matt se întunecă.

— Ai vrea să mai aşteptăm? Cît timp? întrebă el chinuit.

Anna ezită. Ştia că Matt este singurul bărbat, pe care l-ar putea iubi, la ce bun să mai aştepte?

— Pe mîine, replică ea zîmbind.

Matt sări în sus de bucurie, o luă în braţe apoi o strînse tare la piept.

— De acum eşti a mea, sirenă dulce!

Buzele li se întîlniră într-un sărut nesfîrşit. Degetele fierbinţi ale lui Matt coborîră spre sîni şi o mîngîiau frenetic. O cuprinse în braţe şi o strînse cu putere spre el.

Se auzi telefonul.

— Lasă-l, murmură Anna.

— Nu se poate.

— De ce? întrebă ea mîngîindu-l pe spate.

— Poate fi Bob sau Lolita!

Anna se trase năucită un pas înapoi.

— Ce caută ei aici?

— I-am rugat să ne fie martori.

— Matt Marshall, eşti cam prea sigur de tine. Nici măcar nu ai luat în calcul că pot să spun nu.

Matt strînse din umeri.

— Sînt un veşnic optimist, răspunse el şi o sărută pe gît.

— Telefonul nu mai sună, spuse Anna cu respiraţia tăiată.

Mîngîierile lui o ameţeau.

— Vor reveni, şopti Matt, sărutînd-o.

Anna trase aer în piept şi închise ochii. Un fior o cuprinse din creştet pînă în tălpi. Se auzi din nou telefonul. Matt răspunse în timp ce Anna merse la baie şi se privi în oglindă. Simţi că Matt stă în prag şi o priveşte.

— Te rog să mă ierţi iubito, dar le-am promis

celor doi prieteni că ne vedem în seara asta. Avem deja o oră întîrziere.

— Tu ai stabilit întrevederea imediat ce am sosit eu?

— Da, cam aşa... Nu bănuisem că va dura atît să te pot convinge că sîntem făcuţi unul pentru altul.

Matt se lipi de spatele ei. Anna se lăsă pe spate şi mişcă uşor din şolduri. Matt o cuprinse cu braţele strîns şi ea simţi cît de mult se excitase. Brusc se desprinse din îmbrăţişare.

— Iubitule, e timpul să mergem.

Vocea ei suna dulce.

— Vrăjitoare mică, murmură Matt. Să fie un semn acesta pentru chinurile pe care mi le pregăteşti?

— Doar iubire, numai iubire...

Anna îl atinse cu mîna uşor pe faţă. Cînd a vrut să o prindă de mînă, ea şi-a retras-o rapid.

— Nu dau doi bani pe întîlnirea cu Bob şi Lolita. Să rămînem aici.

— Asta în nici într-un caz!

Anna se grăbi spre uşă.

— Ai fixat o întîlnire şi trebuie să te ţii de cuvînt. Tu singur eşti răspunzător de aceasta.

Se grăbiră spre lift. Matt o cuprinse de umeri dar de astă dată Anna nu-l mai respinse.

Se simţea ocrotită. Toate necazurile dispărură.

Liftul ajunse la parter şi cei doi au pătruns în salon.

— La ce te gîndeşti, Anna?

Anna ezită.

— Matt tu ai spus că fiecare dintre noi are un drum propriu. Dar cînd te-am refuzat şi ţi-am spus la telefon că nu pot veni, mi s-a părut că eşti cam decepţionat. Dacă nu ai nimic contra carierei mele, de ce ai fost aşa de urîcios?

Matt se aplecă şi o sărută pe vîrful nasului.

— O noapte cu tine a fost prea puţin să-mi potolesc foamea. Te-am dorit timp de opt ani. Problema era de natură pur fizică; atunci cînd am discutat, te doream foarte mult.

Anna îl împinse uşor cu mîna şi făcu o grimasă.

Curînd îi descoperiră pe Bob şi pe Lolita la barul de la cazinou, Lolita le făcu semn cu mîna.

— Dar te uită cum trece vremea, spuse glumind Bob.

Matt comandă pentru toată lumea şi apoi ciocniră pentru apropiatul eveniment. Se făcuse tîrziu şi Anna abia îşi mai putea stăpîni un căscat. Fusese o zi grea şi obositoare pentru ea.

S-au despărţit de cei doi, sperînd ca a doua zi să fie odihniţi şi capabili să se ocupe cum se

cuvine de ei.

În drum spre lift, Anna simţi că oboseala o biruie. Îşi lăsă uşor capul pe umărul lui Matt. El o cuprinse ocrotitor.

— Mica mea zînă are nevoie de somn, spuse el, în timp ce aşteptau liftul.

— Ai dreptate, răspunse ea şi se lipi şi mai strîns.

— Nu mai fă aşa că nu mai dormim noaptea asta şi eu doresc să am mîine o mireasă perfectă.

Liftul se opri la etajul zece. În faţa uşii, Matt o luă din nou în braţe şi, dorindu-i vise plăcute, o sărută uşor. Anna se lipi strîns, îl cuprinse cu braţele şi răspunse cu înflăcărare sărutului primit. Matt însă o opri:

— Dacă nu ne oprim aici, mîine nu va fi nici o nuntă. Mirele şi mireasa vor adormi la ceremonie.

Anna rîse uşor şi deschise uşa.

— Vii puţin înăuntru?

— Este periculos.

Închise uşa în spatele ei. Brusc o deschise la loc. Anna se întoarse întrebătoare spre Matt.

— Mai mănînci sandvişurile? Dacă nu, le iau eu. Mie îmi mai este foame. Poţi să-mi dai şi sticla cu vin!

Tăcută ea aduse sandvişurile şi vinul.

— Are să-mi potolească foamea pentru noaptea asta, adăugă rîzînd Matt şi închise uşa după el.

Anna zîmbi şi merse la duş.

A doua zi se trezi odihnită şi proaspătă. Se dezmetici încet şi îşi aduse aminte de importanţa acestei zile. Se gîndi că o rochie de mătase bleu s-ar potrivi cel mai bine acestui prilej. Îşi prinse părul şi îşi aplică un machiaj uşor. Deodată îşi aminti că nu are inel pentru Matt. Se auzi cineva bătînd la uşă. Alergă să deschidă. Nu putea fi decît Matt. În faţa uşii stătea Lolita.

— Ah, credeam că este Matt, scăpă Anna involuntar.

— Regret că te-am dezamăgit. Cu el ne vedem mai tîrziu. Voia să ia micul dejun şi să mai rezolve ceva în oraş.

— Ne întîlnim la ora unsprezece. Hai, Anna nu te supăra. Matt nu a vrut să te vadă înainte de ceremonie. Este de părere că aceasta i-ar aduce ghinion. La acest capitol este cam de modă veche.

— Nu trebuie să plecăm? întrebă ea şi

îngrijorată aruncă o privire la ceas.

— Da, imediat. Ah, Matt m-a rugat să-ţi dau asta. Spera să-ţi aminteşti.

Anna luă cu grijă cutiuţa. O deschise. Un colier de perle, de mare valoare strălucea pe catifeaua albastră. Lolita abia îşi putu stăpîni uimirea. Anna privi uluită colierul şi îşi aminti de ziua cînd a făcut prima oară dragoste cu Matt...

A fost o zi fantastică. Căutaseră mult între stînci un colţişor liniştit unde să facă un picnic.

După masă Anna culesese scoici şi le înşirase atentă. Glumind, spunea că ar fi perle. Îşi amintea bine că Matt a numărat scoicile. Înainte de a se aşeza amîndoi pe pătură, el i-a promis că într-o zi, va primi pentru fiecare scoică o perlă adevărată. Anna numără perlele. Erau exact treizeci şi cinci!

— Dumnezeule, vom ajungea prea tîrziu, o trezi din visare Lolita.

Anna îşi luă în grabă geanta, trase sandalele şi plecă împreună cu Lolita. Urcară în maşină şi porniră în viteză spre Carson City, să-l

întîlnească pe Matt.

La unsprezece fără cinci parcau maşina în faţa oficiului stării civile. Anna căută cu privirea maşina lui Matt, dar zadarnic. Cu teamă urcă treptele clădirii. Spera ca Matt să vină repede. Se simţea îngrozitor. Se uita cînd la ceas, cînd spre uşă. Înaintea lor mai aştepta o pereche şi Anna simţea că o cuprinde îndoiala. În acel moment Bob şi Matt se năpustiră pe uşă. Matt îi zîmbi cu dragoste şi o sărută uşor. Teama ei dispăru ca prin farmec.

Curînd au trecut la completarea formularelor, apoi au fost conduşi în biroul judecătorului de pace.

Matt o luă de mînă şi această strîngere îi transmise tărie şi siguranţă.

— Fără teamă, micuţa mea sirenă, şopti el. Sîntem împreună.

Ea îi zîmbi.

— Puteţi săruta mireasa, auzi ea ca prin vis.

Matt se apropie şi o sărută uşor pe buze. Acest sărut îi promitea iubire şi încredere.

— Anna, dragostea mea, te iubesc aşa de

mult...

— Şi eu te iubesc, Matt, şopti ea.

În spatele lor îl auziră Bob, care-şi dregea glasul. Avea de gînd să nu piardă ocazia de a săruta mireasa. Veni şi Lolita să o îmbrăţişeze.

Voioşi, cei patru se îndreptară spre parcare.

Bob a fost acela care a lansat invitaţia la masă. El urcă în maşina Lolitei, în timp ce Matt o conducea pe Anna spre maşina lui.

În bătaia soarelui inelul Annei cu montură din topaze şi diamante arunca sclipiri încîntătoare.

Matt purta şi el un inel de aur de o mare simplitate. Se gîndise la toate.

— Matt, mulţumesc pentru perle, sînt extraordinare. Mulţumesc şi pentru inel.

Se opri. Ajunseră deja la maşina lui Matt. El îi deschise portiera şi o aşteptă să urce.

Un timp amîndoi tăcură. Apoi ea îi spuse:

— Mergem întîi la hotel să ne schimbăm hainele?

— Nu! Matt o luă pe după umeri. Dacă mergem întîi la hotel nu mai ajungem vii la restaurant.

O acoperi cu sărutări şi mîna lui îi mîngîie cu delicateţe sînii.

— Anna...

Lui Matt îi bătea inima în piept nebuneşte.

— Tu mă faci să-mi ies din minţi. Aş vrea să facem dragoste acum, aici.

Anna îl privi dintr-o parte.

— Te-ai făcut cam obraznic, domnule Marshall. Abia acum bag de seamă. Cînd mă gîndesc...

Se opri în mijlocul propoziţiei. Matt parcă maşina şi fără a spune nimic o cuprinse pe Anna şi o sărută cu înflăcărare.

— Matt, nu aici, nu acum!

Dar Matt nu mai auzea. Mîinile lui o mîngîiau, se strecurau îndemînatice pe sub rochia ei, încît Anna nu mai putu să li se opună.

— Tu ai înnebunit de-a binelea. Te rog, nu aici, Matt!

Adunîndu-şi toate forţele Anna îl lovea cu pumnii, căutînd să scape din strînsoare, dar constată că acestea nu aveau decît efect invers.

Încercă să-l înduplece.

— Matt, te rog, nu...

Vocea îi era întreruptă de respiraţia lui precipitată. Matt zîmbi cu satisfacţie şi-i dădu drumul.

— Ei, doamnă Marshall, cine este aici obraznic?

Privirile li se întîlniră şi izbucniră amîndoi în rîs.

— Ai cîştigat. Se vede că odată cu trecerea timpului mă fac mai de modă veche.

— Şi eu. În fond nici mie nu-mi place să mă vadă toţi cum fac dragoste cu nevasta mea.

— Te iubesc, Matt.

Anna se lipi de el şi-l sărută uşor.

— Asta este tot ce-mi doresc, scumpa mea, spuse el sărutînd-o pe vîrful nasului şi porni maşina.

Ajunseră la restaurantul mexican şi-i găsiră acolo pe Bob şi Lolita.

Chelnerul aduse o mulţime de bunătăţi. Matt dovedi un apetit grozav umplînd farfuria cu de toate şi în cantităţi apreciabile. Anna abia se atinse de mîncare.

— Nu ţi-e foame? o întrebă Matt îngrijorat, oprindu-se din mestecat.

— Nu, dar ţie ţi-e mereu foame, văd.

— Cam aşa. Tu trebuie să ai grijă să fie frigiderul plin şi atunci nu mai ai probleme cu mine.

Anna zîmbi. Matt se aplecă spre ea şi o sărută.

— Cred că vă lăsăm singuri, spuse Bob, privind-o pe Lolita.

Matt luă cafeaua şi apoi plecară spre hotel.

Anna era un pic nervoasă, gîndindu-se la orele în doi pe care le va petrece cu Matt. Deşi făcuseră dragoste de multe ori, acum era altceva.

În holul hotelului Anna avu sentimentul că toţi oamenii ar trebui să vadă cît de fericiţi erau ei doi.

Matt o cuprinse în braţe şi o ţinu lipită de el. Ajunseră în faţa camerei ei.

— Dumnezeule, mă bucur că a trecut şi asta, spuse Matt şi se lăsă în primul fotoliu din cale.

Anna îl privi dezamăgită. Aşa vorbea el despre ziua nunţii lor?! Matt simţi că aceste vorbe au dezamăgit-o pe aleasa inimii şi încercă să repare.

— Dar nu am vrut să spun asta, scumpa mea!

O luă cu drag în braţe. Anna ridică ochii de jos şi spuse:

— Nu eram sigură dacă...

Matt rîse.

— Am aşteptat trei ore în restaurant ca să pot să fiu în sfîrşit singur cu tine, draga şi scumpa mea! A fost un chin pentru mine...

Îi acoperi gura cu un sărut şi Anna îi răspunse cu o pasiune rar întîlnită. Începu să-i descheie

nasturii de la cămaşă. Mîinile lui Matt cuprinse de un tremur o mîngîiau neîncetat.

Cînd Matt îi scoase uşor hainele, Anna simţi cum îi creşte în trup dorinţa ca un şarpe de foc.

Apoi el făcu un pas înapoi şi îi contemplă trupul perfect. Goală, ca o statuie grecească, stătea gata de a săvîrşi un păcat.

Îi şopti:

— Eşti femeia cea mai frumoasă pe care am văzut-o în viaţa mea, eşti soţia mea!

Îşi scoase şi el restul de haine şi ea se lipi ca o liană de trupul musculos. Îl trase spre pat, însă Matt zise:

— Nu aici. Vino la mine!

Merse şi deschise uşa care făcea legătura cu dormitorul său. Anna îl urmă şi descoperi că era la fel mobilat, doar culoarea era alta. În mijloc trona un pat imens.

— Matt, eu acum observ că ne despărţea doar o uşă!

— Da, din păcate. Am tot sperat că într-o noapte ţi se va face dor de mine şi vei veni. Dar nu a fost aşa...

O trase uşor pe pat. Ea se lipi strîns de el. Mîngîierile lui o aduseră într-o stare de excitaţie maximă. Îi desenă conturul feţei cu vîrfurile degetelor, apoi începu să se joace cu părul de pe

pieptul lui. Simţi cum pe Matt îl treceau fiori. O cuprinse cu duioşie şi începu să o acopere cu sărutări. Cuprinsă de dorinţă ea se arcui, lipită de trupul bărbatului, chemîndu-l. Suspină cînd Matt o străpunse cu virilitatea lui.

Lăsă capul pe spate şi se potrivi cu ritmul pătimaş pînă cînd simţi că atinge limita dulce a extazului.

După un timp şedeau alături ca două pantere obosite de atîta căutare. Anna îl mîngîie pe Matt pe spate, cu dragoste şi infinit devotament. Simţi că îi vine să plîngă. Matt ridică ochii spre ea şi o mîngîie pe obraz.

— Lacrimi? Dezamăgită sau fericită, mica mea sirenă?

— Fericită, şopti ea şi întoarse ruşinată capul.

— Uită-te la mine, Anna.

Îi mîngîie faţa şi ea îl privi cum îi sărută lacrimile.

Matt se lăsă pe spate. Puse un braţ sub cap şi cu celălalt o trase spre el. Anna îl mîngîia cu vîrfurile degetelor.

— Ai obosit? îl întrebă ea cu înţeles.

La auzul acestor vorbe ochii lui sclipiră:

— Draga mea soţie, a fost doar aperitivul.

Dintr-o mişcare o trase peste el. O mîngîie pe sîni şi Anna simţi cum începe să tremure de

dorinţă.

— Acum este rîndul tău, doamnă! De felul doi răspunzi tu, şopti el. Mă las sedus.

Anna rîse, îl sărută şi se lipi de el.

Tîrziu, în noapte, Anna era încă trează alături de Matt, care dormea profund. Lumina slabă a veiozei contura trupul lui adormit. Anna zîmbi privind pe acela pe care îl iubea de atîta vreme. Se aplecă şi-l mîngîie pe păr, însă Matt nu se trezi. Dormea întins pe spate, respirînd egal.

— Dacă ţie îţi trebuie atîta loc în pat, vom avea nevoie de unul supradimensionat, mormăi Anna, aşteptînd un răspuns.

Matt, însă, dormea în continuare.

— Habar n-ai ce frumos îţi şade cînd dormi...

Brusc o cuprinse frigul şi îşi trase cearşaful mai strîns lîngă trup. Continuă să vorbească cu el.

— Să nu crezi că am să te încălzesc, domnule Marshall, te înşeli amarnic!

În joacă, îl atinse cu degetele de la picioare pînă cînd observă că acest lucru îl excită.

— Probabil că nimic nu te poate trezi din

somnul tău de prunc...

— Doar picioarele reci ale soţiei mele.

Înainte ca Anna să poată face vreo mişcare, Matt o imobiliză, aşezîndu-şi capul pe abdomenul ei. Cu mîinile îi cuprinse sînii şi Anna simţi cum o trec fiori prin şira spinării.

— Credeam că dormi, lămuri ea, jucîndu-se cu părul cîrlionţat de pe pieptul lui. Nu-i de mirare că nu ţi-e frig cu aşa o blană. Bietele femei...

— Ai trezit tigrul din somn, îi murmură el la ureche. Tot îţi mai este frig ? o întrebă, aşezîndu-se peste ea.

— Scumpul meu soţ, răspunse Anna abia respirînd. Flacăra pasiunii tale mi-e de-ajuns.

— Mai spune o dată!

— Ce anume! Flacăra pasiunii tale...

— Nu, mai înainte.

— Scumpul meu soţ?

— Exact.

Zîmbi şi o sărută.

— De-ai şti ce frumos sună aceste vorbe... Vreau să-ţi arăt cît de frumos...

Anna se trezi din somn în susurul apei de la

duş şi a parfumului de lavandă. Deschise ochii şi văzu că Matt nu mai este lîngă ea. Fără chef se ridică din pat şi merse la baie.

— Ce-ai zice de un mic dejun cu şampanie şi o baie în spumă? o întrebă Matt binedispus.

Anna se întinse.

— Eşti amuzant, spuse ea, intrînd lîngă el în cadă.

Matt o trase în apă şi se bălăciră ca nişte copii în spuma parfumată. Cu şampania rece lîngă ei au făcut dragoste pînă cînd apa s-a răcit.

Era fericită. Era cu adevărat fericită că s-a căsătorit cu Matt Marshall.

— Am sunat-o pe mama şi pe sora mea astăzi de dimineaţă cînd tu mai dormeai, spuse Matt, scoţînd-o pe Anna din visare.

— De ce nu au ai aşteptat să pot vorbi şi eu la telefon?

Anna îl privi neîncrezătoare.

— Atunci nu se mai termina convorbirea nici în două zile, zise el, luînd-o în braţe. Voiam să mai fii a mea puţin, înainte de a ne întîlni cu Bob şi Lolita.

Se uită la ceas. Mai era un sfert de oră!

Anna îl sărută uşor şi sări din cadă. Merse în grabă în dormitorul ei. Tocmai se pieptăna cînd Matt intră.

— Aşa cum eşti acum îmbrăcată îmi place cel mai mult, spuse el glumind.

— Dar nu am nimic pe mine, răspunse ea bosumflată.

— Tocmai de aceea...

O luă strîns în braţe.

— Matt, o să ajungem prea tîrziu!

— Ştiu asta, replică el şi o trase mai aproape sărutîndu-i lobul urechii. Dar, vezi tu, am avut de recuperat în două nopţi toţi acei opt ani pe care i-am pierdut, rosti el sărutînd-o pasional pe buze.

Era deja doisprezece cînd au ajuns în sfîrşit la restaurant. Prietenii lor s-au mulţumit să zîmbească, fără a comenta întîrzierea. Nu după mult timp Bob şi Lolita şi-au luat rămas bun, trebuind să se întoarcă la Los Angeles.

Anna îşi aminti.

— Astăzi trebui să fiu la cinci fix la aeroport, dacă nu doresc să pierd avionul.

— Nici o grabă. Am discutat dimineaţă cu Everett la telefon şi el mi-a spus că poţi să stai pînă miercuri. Nu ai şi examenul atunci?

Anna se miră de unde ştia toate acestea.

Ridică din umeri constatînd că Matt ştia cu cinci minute mai devreme decît alţii ce era de făcut.

— Avem deci două zile la dispoziţie pentru a recuperam timpul pierdut. Matt vorbea foarte serios, dar în ochii lui, Anna zări acea sclipire plină de înţelesuri adînci.

— Dar am mult de lucru, dragostea mai poate aştepta.

— Ai încercat vreodată să vezi cum se poate lucra în pat? spuse încet Matt, luînd-o în braţe.

Marţi seara, Matt şi Anna au luat avionul spre Los Angeles. După acele zile minunate în aerul plăcut de munte cei doi se simţeau puţin străini în oraşul aglomerat şi plin de stress.

Săptămîna următoare Matt trebui să plece din nou în Europa iar Anna se simţi foarte singură. Cît de mult îi lipsea!

Capitolul X

Anna se perpelea în pat, răsucindu-se cînd pe o parte, cînd pe alta. Deşi era abia şase dimineaţa, căldura i se părea insuportabilă. Cu o seară înainte se defectase ventilatorul.

Matt se întorsese din Europa.

Au discutat îndelung şi apoi au făcut dragoste. Cearşaful umed o sufoca, în plus, Matt dormea cu capul pe sînul ei, în timp ce unul din picioare o strîngea posesiv.

Ei, Matt putea să mai doarmă, dar ea trebuia

să meargă la birou. Anna încercă să se desprindă din îmbrăţişare, dar Matt o strînse şi mai tare. Simţi cum îi căuta cu gura sînii. Zîmbi, însă făcu o nouă sforţare pentru a se elibera. Matt se aşeză într-un cot şi o privi.

— Bună, doamnă Marshall, ne-am trezit azi prost dispusă?

Însă Anna continua să stea supărată.

— Trebuie să plec la birou, spuse ea distantă.

În timp ce se ridica din pat şi mergea la baie, simţi privirile lui învăluitoare.

— De ce atîta stress? îi strigă din urmă, dar Anna închise uşa de la baie.

Duşul rece o mai dezmetici. Nu prea ştia nici ea de ce era aşa de prost dispusă, avea senzaţia permanentă de căldură şi mirosuri neplăcute.

Mai era şi munca la birou care o suprasolicita, în plus avea oră de consultaţie la medic. I se părea dintr-o dată că nu mai putea face faţă.

Cînd se întoarse în dormitor, observă că Matt mai dormea. Cu satisfacţie constată că Brandy, motanul, se cocoţase lîngă el în pat. Îl privi cu dragoste încurajîndu-l. Apoi se îmbrăcă cu o rochie uşoară din mătase, îşi trase sandalele şi închise uşor uşa să nu-l trezească pe Matt. Îl va trezi mai tîrziu motanul, cînd i se va face foame,

se gîndi ea privindu-i ochii de chihlimbar.

La birou, instalaţia de aclimatizare funcţiona chiar prea bine, Anna tremura în rochia subţire, căci nu avusese inspiraţia să-şi ia o jachetă mai uşoară. În sfîrşit s-a făcut amiază şi Anna plecă la alte treburi. Căldura de afară o toropi. Se urcă repede în maşină şi puse în funcţiune ventilatorul. Ajunsă acasă i se făcu mai cald. I-ar fi plăcut să meargă la ştrand. Îl sună pe Matt, sperînd că este de acord, dar acesta nu răspunse. Intră în dormitor şi găsi un pat în dezordine şi un motan dormind.

Pe masă era lăsat un bilet. Proasta dispoziţie îi reveni. Matt avea tot dreptul să meargă la tenis împreună cu Bob, dar gîndul că ei se distrează, în timp ce ea stătea singură lîngă o grămadă de rufe murdare, o deprimă şi mai tare.

Furioasă, aruncă motanul din pat şi se puse pe treabă. Merse la birou. Aici era o dezordine de nedescris. De obicei aici făcea ordine Matt, dar astăzi Anna avea chef să deretice şi aici. Strînse tot ce era pe jos şi mai rămăsese să facă ordine

pe masa de lucru. Se gîndi dacă face bine apoi se apucă de treabă. Puse în ordine hîrtiile şi sortă actele. Cînd văzu pe un document antetul Pieter Company, firma la care lucra tatăl ei, curiozitatea o împinse mai departe. Citi cu atenţie. Multe aveau semnătura ei. Se opri. Concedieri? Matt nu i-a spus nimic despre acestea. Citi mai departe. Cu ochii măriţi şi cu respiraţia tăiată citi lista şi descoperi numele tatălui ei, Jonathan Jardaine! Nu-i venea să creadă, dar era scris negru pe alb — concediat, cu data de ieri.

Gîndurile Annei se învălmăşeau. Se gîndi la discuţia cu Matt de acum cîteva luni. O asigurase că postul tatălui ei nu este în pericol. Ieşindu-şi din fire, Anna aruncă actele de pe birou. Plecă în fugă spre dormitor. Aici, în această casă, nu va mai rămîne nici un minut. Ce mai poate aştepta de la un astfel de om, care minte şi are două feţe. De ce i-a promis? Este clar că poate să revină şi asupra altor promisiuni!!!

Anna se opri. Poate ar trebui să mai aştepte şi explicaţiile. Dar nervii încordaţi, căldura de afară,

proasta dispoziţie de peste zi au determinat-o să acţioneze imediat. Cînd tocmai îşi înghesuia hainele într-o valiză, se auzi uşa de la sufragerie închizîndu-se. Matt venise acasă.

Repede îşi şterse lacrimile şi se pregăti de ceartă.

Intră fluierînd în dormitor şi simţi cum pămîntul îi fuge de sub picioare.

— Ce faci, pentru numele lui Dumnezeu?! strigă disperat arătînd spre geamantan. Hai, nu te supăra că am fost azi la tenis.

Tonul său glumeţ şi zîmbetul împăciuitor o enervă total.

Cu ochii fulgerînd şi cu pumnii strînşi merse către el.

— Tu, tu eşti un mincinos!

Fruntea lui Matt se încreţi a mirare.

— Cum de ţi-ai permis? continuă Anna.

— Ce-am făcut, sau mai bine zis, ce crezi c-am făcut?

— Tata! Postul lui! L-ai concediat fără să-mi spui. Doar mi-ai promis.

— Anna, stai puţin. Cine ţi-a spus?

— Asta te interesează?

— Mai ales!! De unde ştii? Privirea lui era dură şi rece şi Anna deja îl cunoştea şi ştia că în

curînd îşi va pierde răbdarea.

— Am făcut azi ordine în birou şi am găsit actul pe masă.

— Mi-ai umblat prin acte?

O privi ameninţător. Se supărase foc. Dar Annei îi era acum indiferent.

— Da, ţi-am citit hîrtiile. Eram curioasă. Nu căutam ceva special, nu voiam să te spionez, dar acum sînt bucuroasă că am făcut-o.

Matt o privi îndelung şi tăcu. Anna îşi făcu curaj.

— Matt, l-ai concediat pe tata?

Îl privi. Era încă furioasă, iar el strîngea din dinţi.

— Da, răspunse el cu tărie.

Anna se întoarse cu spatele fără nici un cuvînt şi continuă să-şi facă bagajul. Nu mai putea să-l mai privească în faţă pe acest om care o minţise cu atîta neruşinare.

— Unde pleci? o întrebă el cu o voce distantă.

— Nu ştiu. Dar este limpede că nu mai pot sta o clipă lîngă cineva care m-a înşelat.

Continuă să-şi facă valiza.

— Nici măcar nu vrei să aştepţi o explicaţie, să afli de ce l-am concediat pe tatăl tău? întrebă Matt.

Anna refuză categoric, dînd din cap. Roşu de mînie, Matt îi luă din mînă valiza şi aruncă hainele din ea în dulap. Apoi începu să-şi caute hainele lui şi le îndesă în geamantan.

— Rămîi aici. Plec eu.

Mormăind îşi aduse hainele şi le înghesui în aceeaşi valiză.

Anna îl privi mută de uimire. Matt închise cu greu valiza şi se pregăti să părăsească dormitorul. În uşă se opri şi spuse:

— Ai un temperament groaznic şi nu ştiu dacă asta îmi place întotdeauna! Într-o zi poate vei înţelege că e bine să asculţi mai întîi, în loc să tragi concluzii pripite. Speram să te fi schimbat, se pare că m-am înşelat. Rămîi să-ţi savurezi singurătatea şi furia, scumpa mea. De astă dată nu mă mai întorc.

Se răsuci pe călcîie şi plecă.

Deodată Anna se simţi foarte singură şi pierdută, cu o durere de stomac înăbuşită.

După o vreme se ridică de pe pat şi îşi şterse lacrimile cu un prosop ud. Pieptul o durea şi la

fiecare respiraţie simţea o greutate. Abia mai putea suporta durerea.

Se auzi soneria. Plină de speranţă se repezi la uşă. Ar fi dorit să audă vocea lui Matt, ar fi vrut să încerce să îl înţeleagă şi să-l ierte.

Afară aştepta doamna Berry. O podidiră lacrimile. Se întoarse şi o rugă pe doamna Berry să intre.

Bătrîna doamnă o privea tăcută. Anna simţea că privirile ei îi ard spatele.

— Domnul Marshall m-a rugat să trec azi pe aici. Spunea că nu vă simţiţi bine şi să vă ajut la dereticat, spuse bătrîna, dregîndu-şi glasul.

O privi pe Anna din cap pînă în picioare.

— Arătaţi cam rău, nu vă simţiţi bine?

Anna se străduí să se ţină tare, dar nu-şi putea opri lacrimile.

— Nu este nevoie să rămîneţi, doamnă Berry. Am făcut deja ordine...

Doamna Berry o privi tăios şi Anna simţi cum se pierde. Menajera înţelese şi se îndreptă spre uşă.

— Doamnă Marshall, spuse ea cu mîna pe clanţă, dacă aveţi nevoie de ceva, vă rog să mă sunaţi.

— Mulţumesc, mă descurc. Noapte bună.

Mulţumesc încă o dată.

După ce doamna Berry plecă, merse din nou în dormitor şi adormi plîngînd. Ştia prea bine că îl pierduse pe Matt definitiv.

Capitolul XI

Duminică dimineaţa se trezi cu o durere cumplită de cap. Terminată stătea la masa din bucătărie şi muşca fără poftă dintr-o felie de pîine prăjită, ignorînd orice încercare a lui Brandy de a-i atrage atenţia. Nu avea nici un pic de poftă de mîncare. Încetul cu încetul înţelese că noaptea de dragoste de la Santa Barbara avea urmări grave. Încă o problemă ce trebuia rezolvată. Parcă toate se urzesc

împotriva mea, gîndi Anna nefericită.

Sorbi ceaiul cald şi se simţi mai bine.

Telefonul o trezi din gîndurile negre. Alergă spre aparat. Poate este Matt!

— Bine te-am găsit, prinţesa mea, se auzi vocea tatălui ei.

Nu părea să fie vocea unui om nefericit, care tocmai şi-a pierdut slujba. Anna nu ştia ce să mai creadă. Cum de nu era tatăl ei deloc afectat de acest eveniment?

— Ne gîndisem să te sunăm şi să-ţi comunicăm noutăţile, spuse el vesel. Venim în curînd acasă, probabil te-a informat deja Matt. Băiatul acesta este de-a dreptul fantastic. A bănuit că ne-ar place să fim cît mai repede aproape de voi şi mi-a făcut rost de un alt post, la o altă firmă. Un post poate chiar mai bun ca înainte.

Anna muţi.

— Prinţesa mea, mai eşti la telefon? Mă auzi? Ce mai faci? Şi mama vrea să-ţi spună cîteva vorbe...

— Eu fac bine, tati...

Atît putu să mai spună că mama pusese deja mîna pe telefon şi începuse cu o sumedenie de sfaturi în legătură cu măritişul.

Annei îi venea greu s-o asculte. Îşi aminti de discuţia cu Matt. Oare ce a spus de fapt? Că nu se mai întoarce la ea — dar nu i-a interzis să meargă ea la el.

Disperată, Anna căută un motiv să întrerupă conversaţia.

— Mami, apa debordează din cadă, spuse ea cu oarecare jenă în glas. Te sun eu mai tîrziu.

Îşi luă repede la revedere şi puse receptorul în furcă. Imediat se hotărî să-l sune pe Bob pentru a afla unde este Matt. Însă Bob nu ştia absolut nimic. Şi el se mira foarte tare că nu ştia pe unde poate fi soţul ei. Anna găsi o scuză oarecare şi închise rapid. Disperată se aşeză pe marginea patului şi se simţi de parcă ar fi singură în univers.

A doua zi, merse, ca de obicei, la birou. La amiază renunţă la mîndrie şi-l sună pe Matt la firmă. Ceru numărul şi constată că secretara i-a dat un număr cunoscut. Era cel de la

Tahoe. Ezită un moment, apoi puse mîna pe telefon. La capătul firului era hotelul Cesar. Întrebă de Matt, se făcu legătura, dar în cameră nu era nimeni. Lăsă un mesaj şi apoi, tristă, închise. Totuşi mai licărea puţină speranţă. Un timp se gîndi că e mai bine să plece într-acolo, dar pînă la urmă se hotărî să aştepte telefonul de la Matt. Dar nu veni nici un răspuns. La ora cinci plecă din birou. Îi rămăsese să-l mai sune de acasă. În zadar. De la hotel i-au comunicat că Matt a plecat fără a lăsa noua adresă. Recepţia confirmă faptul că Matt a primit mesajul ei. De atunci Anna a încetat să-l mai caute.

Vineri după-amiază, domnul Everett o rugă să vină în biroul lui înainte de a pleca acasă.

— Păreţi cam bolnavă, spuse el fără ocolişuri. De ce nu v-aţi luat cîteva zile liber? Am cam terminat ce era de făcut. Contractul pentru Matt este gata. De ce nu plecaţi la Santa Barbara să mai scăpaţi de canicula aceasta. Luaţi-vă liber luni şi marţi.

Anna îi mulţumi politicos şi se făcu că nu observă remarca domnului Everett, cum că nu îi prea merge bine căsătoria.

Mai deprimată ca oricînd plecă spre casă.

Dar acasă nu o aştepta nimeni, în afara motanului. Îl luă în braţe şi-l lipi de trupul ei. Părea că Brandy simte cît de îngrijorată este. Cînd, frîntă de oboseală, se lăsă în fotoliu, motanul începu să toarcă liniştit şi se ghemui în braţele ei.

Închise ochii şi adormi profund, dar o trezi repede ţîrîitul telefonului. Anna ridică receptorul. Era Lolita. Părea nervoasă şi o întrebă dacă poate să treacă pe la ea. De fapt, Anna nu avea chef de nimeni, dar Lolita nu o deranja desigur pentru un fleac. Era ceva foarte important.

O oră mai tîrziu, Lolita apăru la uşă.

— Arăţi îngrozitor, îi spuse Lolita privind-o.

Acest fel de a da bineţe o deprimă şi mai tare şi începu să plîngă. Impresionată, Lolita voi să o consoleze.

— Ce s-a întîmplat, pentru numele lui Dumnezeu?! întrebă ea şi-i turnă Annei o ceaşcă de ceai.

Prezenţa acestei prietene şi ceaiul cald îi readuse buna dispoziţie.

Îi povesti cu lux de amănunte ce s-a întîmplat.

Într-un tîrziu, Anna îşi aduse aminte că

Lolita voise s-o întrebe ceva important.

— Ce necazuri ai? o întrebă ea.

Lolita ezita.

— Nu ştiu dacă acum mai este potrivit să-ţi spun. Eu şi Bob vrem să ne căsătorim şi doream să ne fiţi naşi.

— Eşti convinsă că sîntem cei mai nimeriţi? replică Anna cu necaz.

— Sigur! De ce oare Matt strică mereu pe unde trece?

Lolita se încruntă. Anna privi dezorientată.

— Şi pentru cînd aţi hotărît să vă căsătoriţi? întrebă Anna ca să rupă tăcerea.

— Ah...

Se opri şi spuse apoi:

— De ce nu ieşi puţin? Ai nevoie de linişte. De ce nu pleci pentru cîteva zile la casa din Santa Barbara?

Anna însă era de neclintit.

Acolo erau atîtea amintiri legate de Matt. Nu, era practic imposibil.

— Nu, nu mă simt în stare să fac un drum aşa lung. Sînt total terminată!

— Nu trebuie să şofezi tu! Eu şi Bob mergem oricum în week-end la Santa Barbara. Te luăm cu noi. Bob are de rezolvat afaceri, noi

două vom petrece minunat.

— Nu pot să-l las singur pe Brandy.

— Nu trebuie decît să-i dai un telefon doamnei Berry. Ştiu că-i place.

— Poate că nu este acasă. Mai pleacă să-şi vadă fiicele.

Lolita luă telefonul şi i-l dădu spunînd:

— Sun-o, aşa vei şti sigur. Formez eu în locul tău?

Anna nu mai găsi nici o scuză. Doamna Berry răspunse imediat şi se declară încîntată să aibă grijă de Brandy.

Voia sau nu, Anna va trebui deci să-şi petreacă week-end-ul la Santa Barbara. Doar gîndul la casa aceea plină de amintiri o tulbura nespus. Ar putea să stea acolo fără Matt?

Lolita îi ghici gîndul şi spuse:

— Dacă nu vrei să dormi acolo, poţi dormi la părinţii lui Bob. Se vor bucura nespus. Noi vom dormi în locuinţa de serviciu. Nu ne deranjează defel.

— Sigur?

— Se înţelege. Dimpotrivă, vom fi mai liniştiţi acolo.

Lolita zîmbea mulţumită de rezultat.

Imediat ce Lolita şi-a luat rămas bun, apăru doamna Berry să-l ia pe Brandy. Anna se forţă să converseze cu dînsa, apoi se scuză şi merse la culcare. Dar somnul nu se lipi de ea. Se gîndea la Santa Barbara. Tremura cînd se gîndea la ceasurile de dragoste petrecute împreună cu Matt. Cît de mult îi lipsea căldura şi forţa trupului lui.

Se ridică devreme din pat, se îmbrăcă şi-i aştepta nerăbdătoare pe Bob şi Lolita. Voia să plece cît mai repede.

În timpul călătoriei, Anna stătu tăcută pe bancheta din spate. Privea cînd peisajul ce se oferea cu generozitate ochilor, cînd spre cei doi îndrăgostiţi care se atingeau mereu. Abia putea să mai suporte. O durea sufletul de dor. Simţea că nu va putea supravieţui fără Matt... fără zîmbetul lui, fără braţele puternice şi sexy care o înconjurau exact cînd avea nevoie mai mare de ele. Fără dragostea lui Matt.

Ajunseră la Santa Barbara. Acolo totul era învăluit în ceaţă. După canicula din Los Angeles, aerul era aici rece şi înviorător. Anna abia putu să se adune. Surprinsă, constată că Bob mergea chiar spre casa şefului ei. Dar ei promiseră că vor locui la familia lui Bob. Lolita promisese aşa! Anna o privi întrebător, iar Lolita îi explică, înroşindu-se, cum că părinţii lui Bob au musafiri, că acest lucru l-au aflat doar în aceeaşi dimineaţă.

— Dacă nu vrei la noapte să te odihneşti în casa şefului tău, zise Bob, dormim noi aici şi tu dormi la noi.

Aproape că se declară de acord, dar renunţă cînd îşi aminti faptul că cei doi vor face dragoste chiar în patul în care ea a fost aşa fericită cu Matt. Nu, mai bine să doarmă ea acolo şi să păstreze neîntinate amintirile legate de Matt.

— Nu, Bob, este bine aşa. Dorm aici.

— Cum doreşti!

Bob înconjură maşina şi aduse din portbagaj geanta ei de voiaj. Atunci cînd el

voi să-i ducă bagajul în casă, ea îl opri.

— Lasă geanta pe verandă, Bob. Am de gînd să mă plimb puţin şi să respir aerul sărat al mării.

Stabiliră o întîlnire pentru după-amiază şi cei doi plecară. Îi privi cum se depărtau. Se simţea foarte singură, mai singură ca niciodată.

Grădina superbă din faţa casei îi trezi amintiri dureroase. Florile muticolore făceau totul superb. Razele soarelui pătrundeau anevoie ceaţa deasă şi totul părea cuprins de vrajă.

Anna era disperată. Oare mai putea fi vreodată fericită aşa cum fusese cu două luni în urmă?

— Ce bine că mi-au fost ascultate rugile. Mica mea sirenă s-a ridicat din nou din valuri.

La început, Anna crezu că visează. Ezită. Poate se înşela. Îşi făcu puţin curaj şi se întoarse.

În uşă stătea el, iar ochii lui de chihlimbar o priveau cu dragoste.

— Vai, Matt...

Înainte de a mai spune ceva, el ajunse deja la

ea şi o luă în braţe. O strîngea aşa tare, încît ea simţi că nu mai respiră.

— Doamne sfinte, Anna! Credeam că nu mai vii!

Ea îl privi întrebător.

— Am încercat să dau de tine. Te-am sunat la hotelul Cesar dar nu te-am putut prinde. De aceea ţi-am lăsat un mesaj, ori să vii aici, ori să telefonezi. Neştiind nimic despre tine, mă gîndeam că iar am stricat totul cu încăpăţînarea mea. Nu o să mai fac niciodată.

— Nu aveam nici o veste de la tine, Matt. Cînd te-am sunat la hotel mi-au comunicat că ai plecat fără a lăsa noua adresă.

Anna făcu un pas înapoi, apoi zise:

— Au sunat părinţii mei. Matt, am fost nedreaptă. Nu voi mai trage niciodată concluzii pripite, promit...

— Te pedepsesc aspru, dacă mai faci!

O sărută cu dor pe buze, iar Anna închise fericită ochii. Îl luă pe după gît şi-l strînse cu putere:

— Să intrăm în casă, doamnă Marshall. În caz contrar uit de mine şi ne iubim aici, pe iarbă, în văzul vecinilor.

Ridică geanta de voiaj şi intră în casă,

urmat de Anna, care radia de bucurie.

— Avem multe de discutat, Matt, spuse ea, şi voi să intre în sufragerie.

— Putem şi aici la fel de bine, răspunse el, ducînd-o spre dormitor.

— Ai dreptate, de fapt putem discuta şi mai tîrziu, suspină Anna şi îşi aşează capul pe umărul lui.

După ore fierbinţi de iubire, cei doi stăteau întinşi în pat fericiţi. Anna privea cum degetele lui îi desenau cercuri mici pe coapse.

— Matt, m-am gîndit, spuse ea luminată.

— Se pare că toate femeile au acest prost obicei.

Anna îl privi bosumflată, apoi zîmbi. Cred că mai bine renunţ la slujbă şi-mi dedic timpul studiului. În februarie voi fi gata.

Matt se aplecă spre ea privind-o cu neîncredere.

— Nu cred că poţi!

— Ba da, mai pot încă.

— Anna, fii rezonabilă! Nu poţi!

— Aşteaptă puţin, murmură Anna. Vreau să termin cu examenul pînă vine pe lume copilaşul nostru.

— Dumnezeule, Anna! Te iubesc...! Dragostea mea...

Epilog

Portarul din faţa Palatului de Justiţie observă un bărbat înalt, bine făcut, urcînd în grabă scările în spatele unei doamne, care avea o sarcină avansată. Cei doi discutau aprins.

— Nu reuşeşti, nu mai este timp, încercă să o convingă domnul.

— Voi reuşi!

Portarul îi privi mai departe pe cei doi. Bărbatul protesta iar tînăra doamnă era tot mai hotărîtă.

Cîteva ceasuri mai tîrziu cei de faţă au fost martorii unei întîmplări neobişnuite. O salvare

veni în grabă şi doi brancardieri urcară în fugă cu o targă în clădirea Palatului de Justiţie. Imediat s-au întors. Doamna tînără se afla pe targă, bărbatul mergea alături şi vorbea încontinuu cu ea.

— Ţi-am spus să fii rezonabilă, dar tu nu m-ai ascultat!

Doamna suspină uşor, iar domnul o luă de mînă. Salvarea demară.

— Anna, ţi-am spus că nu mai este vreme de pierdut!

— Dar am reuşit, Matt, am luat examenul!

Faţa i se strîmbă de durere.

— Anna, pentru Dumnezeu, nu aici!

— Prea tîrziu, doctore...

— Anna mea...

Un timp se aşternu tăcerea, apoi se auzi în salvare un strigăt puternic şi hotărît. Venise pe lume acela care se va numi Matthison Marshall II.

Colecția

Rubin

Revederea a tulburat-o îngrozitor. Anna crezuse că povestea s-a sfîrșit, dar scurta întîlnire i-a dovedit că se înșela amarnic. Gîndindu-se la perioada ce a urmat despărțirii lor, ochii i se umplură de lacrimi. Nu și-ar fi putut închipui că revederea cu Matt ar putea s-o răscolească într-atît. Și acum el o mai dorea cu pasiune. Iar ea abia aștepta sărutările lui. Probabil că ar fi mers mai departe, deși știa bine că deschide o rană veche.

BEST SELLER

Preț: 1200 l